

Sygnatura akt: II K 47/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Wojtaszko

Protokolant: Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Antoniny Klawitter

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 10.05., 04.08., 15.11., 22.11.2011r., 23.02., 01.03., 24.05., 31.05., 04.09., 11.09. 2012r., 05.02., 09.05., 28.06., 23.08., 29.08., 29.10., 19.11.2013r., 19.02., 07.08., 21.10., 18.11.2014r., 05.03., 26.03., 15.05., 06.08., 15.10., 01.12.2015r., 18.02., 14.04., 20.05., 24.06., 28.07.2016 roku

sprawy:

1. **S. S. (1)** syna M. i E., z domu G., urodzonego (...) syna R. i B. z domu G.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od czerwca 1998 r. do sierpnia 1999 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako współwłaściciel spółki cywilnej (...) w M., pełnomocnik i dyrektor handlowy Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) z ostatnią siedzibą w N., wspólnie i w porozumieniu z M. O. (1) - współwłaścicielem spółki cywilnej (...) w M. i pełnomocnikiem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w G., oraz wspólnie i w porozumieniu z D. O. (1) - pełnomocnikiem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w G. a także wspólnie i w porozumieniu właścicielem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w G., co do którego prowadzone było odrębne postępowanie i właścicielem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...), co do której , materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania - obecnie zawieszono, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd, doprowadził Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w G., do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w łącznej kwocie 340.767 zł, tytułem nienależnego zwrotu podatku VAT i usiłował doprowadzić Skarb Państwa, reprezentowany przez ten sam urząd do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w łącznej kwocie 117.947 zł, z tego samego tytułu, w ten sposób, że na podstawie podrobionych i poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci umów kupna sprzedaży, faktur VAT i dokumentacji celnej, dotyczących obrotu handlowego zegarkami, długopisami, piórami wiecznymi, przewodami głośnikowymi, laptopami, pomiędzy (...) S.A. w W., PHU (...) w L., PHU (...) sc., PHU (...) i nieistniejącymi, zagranicznymi osobami fizycznymi z Federacji Rosyjskiej i Królestwa Szwecji, złożył w Urzędzie Skarbowym w G. deklaracje podatkowe VAT-7, zawierające nieprawdziwe dane oparte na powyższych transakcjach i na tej podstawie uzyskał zwrot podatku VAT w kwocie 340.767 zł, oraz usiłował uzyskać zwrot podatku VAT, w kwocie 117.974 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wszczęcie postępowania wyjaśniającego przez Urząd Skarbowy w G. i tak :

- a. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca czerwca 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 16.490 zł, J
- b. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca lipca 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 27.142 zł,
- c. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca sierpnia 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 32.310 zł,

- d. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca września 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 43.441 zł,
- e. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca października 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 48.346 zł,
- f. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca listopada 1998 r., usiłował wyłudzić zwrot podatku VAT w kwocie 11.049 zł,
- g. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca grudnia 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 109.681 zł,
- h. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca lutego 1999 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 63.357 zł,
- i. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca marca 1999 r., usiłował wyłudzić zwrot podatku VAT w kwocie 9.641 zł,
- j. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca kwietnia 1999 r., usiłował wyłudzić zwrot podatku VAT w kwocie 56.213 zł,
- k. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesięcy; maja, czerwca, lipca i sierpnia 1999 r., usiłował wyłudzić zwrot podatku VAT w łącznej kwocie 41.071 zł.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. art. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

III. W dniu 8 listopada 2000 r. w S., przywłaszczył sobie powierzone mienie w postaci samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...), wartości 54.950 zł stanowiącego własność P. B. w ten sposób, że przedmiotowy samochód sprzedał za kwotę 42.900 zł, bez zgody właściciela M. B. (1)

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

IV. W listopadzie 1998 r. w M., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako współwłaściciel spółki cywilnej (...) w M., pełnomocnik i dyrektor handlowy Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) z ostatnią siedzibą- w N., wspólnie i w porozumieniu z M. O. (1) - współwłaścicielem spółki cywilnej (...) w M. oraz wspólnie i w porozumieniu z właścicielem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...), co do którego materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania - obecnie zawieszono, posługując się podrobioną fakturą VAT nr (...) z dnia 21.09.1998 w, z (...) w G., dotyczącą zakupu komputerów i kolejną dotyczącą ich zbycia w dniu 07.10.1998 r., do PHU (...) w E., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd, usiłował doprowadzić Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w M., do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, z tytułu nienależnego zwrotu podatku VAT, w kwocie 32.216 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wszczęcie postępowania wyjaśniającego przez ten urząd.

tj. o czyn z akt. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

V. W okresie od listopada 1999 r. do lutego 2000 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z właścicielem J. L. z siedzibą w W., co do którego prowadzono odrębne postępowanie i z inną osobą co do której materiał dowodowy wyłączono do odrębnego postępowania - obecnie zawieszono, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd, doprowadził Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy W.-T. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 60.216 zł., tytułem nienależnego zwrotu podatku VAT, w ten sposób, że dostarczył właścicielowi przedsiębiorstwa (...) w W., poświadczające nieprawdę i podrobione dokumenty wskazujące na zakup laptopów w (...) Sp. z o.o. w S., ich dalszą sprzedaż do Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w R., Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w E., (...) Sp. z o.o. w G. i do JAR-LEX w W., a następnie eksport do nieistniejących osób fizycznych na terenie Ukrainy, co umożliwiło właścicielowi przedsiębiorstwa (...) przedstawienie w Urzędzie Skarbowym W.-T. deklaracji podatkowych VAT-7, zawierających nieprawdziwe dane o powyższych transakcjach i na tej podstawie uzyskanie zwrotu podatku VAT w powyższej kwocie.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

VI. W okresie od września 1998 r. do grudnia 1998 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako współwłaściciel spółki cywilnej (...) w M. i pełnomocnik Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w E. wspólnie i w porozumieniu z M. O. (1) współwłaścicielem spółki cywilnej (...) i pełnomocnikiem PHU (...) oraz wspólnie i w porozumieniu z J. J. (1), właścicielem Firmy Handlowo (...) w K., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd, doprowadził Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w K., do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w łącznej kwocie 82.889 zł., tytułem nienależnego zwrotu podatku VAT w ten sposób, że dostarczył J. J. (1) podrobione i poświadczające nieprawdę dokumenty wskazujące na zakup zegarków i futer od nieistniejących kontrahentów, a następnie ich sprzedaż do PHU (...) w E., dalej do sc. (...) w M. i do (...) w K. a następnie ich eksport, do nieistniejących osób fizycznych w Królestwie Szwecji, na Ukrainie i w Federacji Rosyjskiej, co umożliwiło J. J. (1) złożenie w Urzędzie Skarbowym w K. deklaracji podatkowych VAT-7, zawierających nieprawdziwe dane o powyższych transakcjach i na tej podstawie uzyskanie zwrotu podatku VAT w powyższej kwocie.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk z zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

VII. W okresie od marca do maja 1997 r. w E., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd, doprowadził Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w E. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w łącznej kwocie 726.211 zł., tytułem nienależnego zwrotu podatku VAT, w ten sposób, że działając jako pełnomocnik Przedsiębiorstwa Handlowego (...) z siedzibą w E. złożył w Urzędzie Skarbowym w E. deklaracje VAT-7, zawierające nieprawdziwe dane oparte na poświadczających nieprawdę i podrobionych dokumentach, dotyczących zakupu odzieży sportowej od nieistniejących podmiotów gospodarczych, ich dalszej sprzedaży do (...) COMPANY Sp. z o.o. w G., (...) Sp. z o.o. w G. i do (...) a następnie ich eksportu do nieistniejących osób fizycznych z Federacji Rosyjskiej, Ukrainy i Republiki Litewskiej, uzyskując na tej podstawie zwrot nienależnego podatku VAT w powyższej kwocie.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

IX. W okresie od 1998 do początku 2000 r. w E., wbrew przepisom ustawy, przywiózł z Holandii a następnie wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany, w ilości nie mniejszej niż 1 kg., które następnie partiami sprzedawał S. N. (1) i J. G. (1).

tj. o czyn z art. 42 ust. 1 w zb. z art. 43 ust. 3, ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 24 z 2003 r., poz. 198 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk.

2. D. O. (1), syna A. i I., z domu T., urodzonego (...), w K.,

oskarżonego o to, że:

XIV. W listopadzie 1999 r. w G., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd pracowników (...) S.A. w G. usiłował wyłudzić sprzęt komputerowy, w postaci komputera osobistego typu laptop, wartości 20.280,00 zł, w ten sposób, że jako pełnomocnik Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...) w G., przedłożył podrobione dokumenty Urzędu Skarbowego w G. w postaci; zaświadczenia nr US III (...), z dnia 16.11.1999 r., dotyczącego nie występowania zaległości podatkowych (...) -U (...) wobec Skarbu Państwa i zaświadczenia nr US III (...), z dnia 24.11.1999 r., dotyczącego podlegania obowiązkowi podatkowemu i wysokości uzyskanego dochodu oraz podrobione dokumenty Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. w postaci; zaświadczenia nr (...)/37- (...), z dnia 16.11.1999 r. dotyczącego nie występowania zaległości (...) -U (...) w zakresie opłacania składek na ubezpieczenie społeczne i pisma przewodniego nr (...)/37- (...), z dnia 16.11.1999 r. skierowanego do M. D. (1), zmierzając w ten sposób do zawarcia umowy leasingu operacyjnego i uzyskania na tej podstawie wskazanego powyżej sprzętu komputerowego za który nie

zamierzał płacić rat leasingowych, przy czym zamierzonego celu nie osianą ze względu na reakcję pracowników (...) S.A. w G., którzy pojęli sprawdzenia przelożonych dokumentów.

- tj. o czyn z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XV. W okresie od czerwca 1998 r do sierpnia 1999 r., w G., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako pełnomocnik Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w G., wspólnie i w porozumieniu z S. S. (1) współwłaścicielem spółki cywilnej (...) w M., pełnomocnikiem i dyrektorem handlowym Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) z ostatnią siedzibą w N., wspólnie i w porozumieniu z M. O. (1) - współwłaścicielem spółki cywilnej (...) w M. i pełnomocnikiem PHU (...) w G. a także wspólnie i w porozumieniu z właścicielem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...), co do którego prowadzone było odrębne postępowanie oraz właścicielem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...), co do którego prowadzono odrębne postępowanie - obecnie zawieszona, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd, doprowadził Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w G., do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w łącznej kwocie 340.767 zł, tytułem nienależnego zwrotu podatku VAT i usiłował doprowadzić Skarb Państwa, reprezentowany przez ten sam urząd do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w łącznej kwocie 117.947 zł, z tego samego tytułu, w ten sposób, że na podstawie podrobionych i poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci umów kupna sprzedaży, faktur VAT i dokumentacji celnej; dotyczących obrotu handlowego zegarkami, długopisami, piórami wiecznymi, przewodami głośnikowymi, laptopami, pomiędzy (...) S.A. w W., PHU (...) w L., PHU (...) sc., PHU (...) i nieistniejącymi, zagranicznymi osobami fizycznymi z Federacji Rosyjskiej i Królestwa Szwecji, złożył w Urzędzie Skarbowym w G. deklaracje podatkowe VAT-7, zawierające nieprawdziwe dane oparte na powyższych transakcjach i na tej podstawie uzyskał zwrot podatku VAT w kwocie 340.767 zł, oraz usiłował uzyskać zwrot podatku VAT, w kwocie 117.974 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ego szczęście postępowania wyjaśniającego przez Urząd Skarbowy w G., i tak

a. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca czerwca 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 16.490 zł,

b. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca lipca 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 27.142 zł,

c. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca sierpnia 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 32.310 zł,

d. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca września 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 43.441 zł,

e. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca października 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 48.346 zł,

f. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca listopada 1998 r., usiłował wyłudzić zwrot podatku VAT w kwocie 11.049 zł,

g. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca grudnia 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 109.681 zł,

h. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca lutego 1999 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 63.357 zł,

i. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca marca 1999 r., usiłował wyłudzić zwrot podatku VAT w kwocie 9.641 zł,

j. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca kwietnia 1999 r., usiłował wyłudzić zwrot podatku VAT w kwocie 56.213 zł,

k. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesięcy; maja, czerwca, lipca i sierpnia 1999 r., usiłował wyłudzić zwrot podatku VAT w łącznej kwocie 41.071 zł.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. 294 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk-w zw. z art. 12 kk

I. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **S. S. (1)** uznaje za winnego czynów zarzucanych w punktach I, IV i VI aktu oskarżenia, z tym dodatkowym ustaleniem, iż czyny te stanowią jeden czyn ciąglej popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie do 31 marca 1999 roku, łączną wartość wyłudzonego zwrotu podatku vat ustala na kwotę 423.656,00 złotych, a łączną wartość zwrotu

podatku vat którą usiłował wyłudzić ustala na kwotę 43.256,00 złotych, czyn ten kwalifikuje z jako występki z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zb. z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. na mocy art. 294§1 k.k. skazuje oskarżonego na karę 3 lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 230 (dwieście trzydzieści) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 200 (dwieście) złotych;

II. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **S. S. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego w punkcie VII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem iż czynu tego dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do 13 czerwca 1997 roku, kwalifikowanego jako występki z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zb. z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. na mocy art. 294§1 k.k. skazuje oskarżonego na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 200 (dwieście) złotych;

III. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 414§1 k.pk.. w zw. z art. 17§1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101§1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 marca 2016 roku umarza postępowanie karne wobec oskarżonego **S. S. (1)** co do czynu z punktu III aktu oskarżenia z uwagi na przedawnienie karalności;

IV. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 414§1 k.pk.. w zw. z art. 17§1 pkt 7 k.p.k. umarza postępowanie karne wobec **oskarżonego S. S. (1)** co do czynu z punktu V aktu oskarżenia albowiem postępowanie karne co do tego samego czynu tego samego oskarżonego zostało prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytowie z dnia 24 września 2007 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 84/07;

V. w zakresie zarzutu z punktu IX aktu oskarżenia przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **S. S. (1)** uznaje za winnego dwóch przestępstw i tak:

a/ za winnego tego, że nieustalonym okresie czasie w 1999 roku przez okres nie mniej niż dwóch miesięcy w E., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił S. N. (1) nie mniej niż ośmiokrotnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 40 gram, za łączną kwotę nie mniejszą niż 360 złotych, czyn ten kwalifikuje z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

b/ za winnego tego, że nieustalonym okresie czasie w 1999 roku, przez nieustalony okres czasu, w E., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił J. G. (1) nie mniej niż pięciokrotnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 100 gram, za łączną kwotę nie mniejszą niż 1800 złotych, czyn ten kwalifikuje z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

i ustala, przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. w zw. z art. 116 k.k. iż czyny te stanowią ciąg przestępstw i za to przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności;

VI. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 91§2 k.k., art. 86§1 i 2 k.k. łączy orzeczone w punktach I, II i V wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierza oskarżonemu **S. S. (1)** karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny 300 (trzysta) stawek dziennych po 200 (dwieście) złotych stawka;

VII. przy zastosowaniu art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego S. S. (1) obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz Skarbu Państwa- Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. kwoty 200.000,00 (dwieście tysięcy) złotych, na rzecz Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. kwoty 60.000,00 (sześćdziesiąt tysięcy) złotych;

VIII. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu **S. S. (1)** w punkcie VI wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. od dnia 26 listopada 2003 roku do dnia 12 października 2004 roku;

IX. w zakresie zarzutu z punktu XIV przy zastosowaniu art. 4§1 k.k., eliminując z jego opisu znamiona dotyczące realizacji czynu z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k., kwalifikując zarzucany czyn z art. 270§1 k.k. na mocy art. 17§1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414§1 k.p.k. w zw. z art. 101§1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 marca 2016 roku postępowanie karne wobec **D. O. (1)** co do tego czynu umarza z uwagi na przedawnienie karalności;

X. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **D. O. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego w punkcie XV aktu oskarżenia, z tym odmiennym ustaleniem, iż czas popełnienia przestępstwa ustala na okres od października 1998 roku do maja 1999 roku, łączną wartość wyłudzonego zwrotu podatku vat ustala na kwotę 221.384,00 złotych, a łączną wartość zwrotu podatku vat którą usiłował wyłudzić ustala na kwotę 76.903,00 złotych, czyn ten kwalifikuje z jako występki z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zb. z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. na mocy art. 294§1 k.k. skazuje oskarżonego na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 150 (sto pięćdziesiąt) złotych;

XI. przy zastosowaniu art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **D. O. (1)** obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz Skarbu Państwa- Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. kwoty 80.000,00 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych;

XII. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego **D. O. (1)** w punkcie X wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszają na okres próby wynoszący 4 (słownie: cztery) lata,

XIII. na podstawie art. 624§1 k.k., art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i 6, art. 3 ust. 1, art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **S. S. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 13.000,00 (trzynaście tysięcy) złotych tytułem opłaty i części poniesionych przez Skarb Państwa wydatków postępowania, od oskarżonego **D. O. (1)** kwotę 6700 (sześć tysięcy siedemset) złotych tytułem opłaty i części poniesionych przez Skarb Państwa wydatków postępowania;

XIV. na podstawie 630 k.p.k. kosztami procesu, w zakresie jakim umorzono postępowanie obciążają Skarb Państwa.

Sygnatura akt II K 47/11

UZASADNIENIE

Oskarżony **S. S. (1)** w okresie od marca do 13 czerwca 1997 r. w E., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy pomocy **J. R. (1)** dyrektora (...) Company Sp. z o.o. w G. i **R. J. (1)** dyrektora (...) Sp. z o.o. w (...), poprzez podstępne wprowadzenie w błąd, doprowadził Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w E. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w łącznej kwocie 726.211 zł., tytułem nienależnego zwrotu podatku VAT, w ten sposób, że działając jako pełnomocnik Przedsiębiorstwa Handlowego (...) z siedzibą w E. złożył w Urzędzie Skarbowym w E. deklaracje VAT-7, zawierające nieprawdziwe dane oparte na poświadczających nieprawdę i podrobionych dokumentach, dotyczących zakupu odzieży sportowej od nieistniejących podmiotów gospodarczych, ich dalszej sprzedaży do (...) COMPANY Sp. z o.o. w G., (...) Sp. z o.o. w G. i do (...) a następnie ich eksportu do nieistniejących osób fizycznych z Federacji Rosyjskiej, Ukrainy i Republiki Litewskiej, uzyskując na tej podstawie zwrot nienależnego podatku VAT w powyższej kwocie.

S. S. (1) działał jako pełnomocnik Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...), z siedzibą w E.. Przedsiębiorstwo to zostało zarejestrowane przez M. S. (1), ojca S. S. (1), w dniu 19.02.1997 r. działalność rozpoczął formalnie, od 24.02.1997 r. w oparciu o wpis do ewidencji działalności gospodarczej. W maju zarejestrowano zmianę nazwy firmy na (...). W ramach swojej działalności firma (...) prowadziła również sprzedaż eksportową. Pełnomocnictwo do prowadzenia działalności w ramach firmy (...), miał S. S. (1). Firma (...), prowadziła fikcyjną sprzedaż eksportową odzieży sportowej, na Ukrainę, do Republiki Litewskiej i do Federacji Rosyjskiej. Ustalono, iż w przedsiębiorstwie (...) odnotowano zakupy, eksportowanej następnie odzieży sportowej, w firmach (...) Sp. z o.o. w (...) w G.. Kierującym pierwszą z firm był R. J. (1), który prowadził następnie działalność w ramach firmy (...), i który poświadczył nieprawdę w fakturach dotyczących sprzedaży laptopów do firmy (...). Firmą (...), kierował natomiast J. R. (1). Odzież nabywana przez (...), pochodzić miała od nieistniejących czy niedziałających, według ustaleń organów podatkowych, firm (...). Wobec nie potwierdzenia pochodzenia towaru, kontrola (...) wykazała nienależnie wypłacony firmie (...), przez Urząd Skarbowy w E. podatek VAT. Za okres, od marca do maja 1997 r., kwota łączna nienależnie otrzymanego podatku VAT wyniosła 726.211,00 zł. W toku prowadzonego postępowania potwierdzono fikcyjność transakcji dotyczących zakupów towaru, sprzedawanego następnie za granicę przez firmę (...). Ustalono, iż firmy (...) nigdy takich transakcji nie prowadziły. Firma (...), mająca rzekomo prowadzić działalność w Ł. nie figuruje jako podmiot podatkowy w ewidencji Urzędu Skarbowego Ł.. Ustalono jedynie, że istnieje zakład stolarski o tej nazwie, który jednak nie prowadził handlu odzieżą. Ustalono również, iż w ewidencji właściwego urzędu skarbowego nie figuruje jako podmiot podatkowy, firma (...). Faktury, w mieniu (...) COMPANY podpisywał J. R. (1), natomiast, w imieniu przedsiębiorstwa (...), pracownik E. G., która wypisywała je pod dyktando R. J. (1). Ustalono, iż zagranicznymi kontrahentami firmy (...), na Ukrainie mieli być: W. P. (1), L. P., I. S., W. S., S. R., L. G., B. G., M. R. (1), G. K., A. P. (1), I. P., A. P. (2), W. P. (2), K. L., Maxim M., N. M. W Federacji Rosyjskiej odzież sportową od firmy (...) nabywać mieli: L. K. (1), A. Ł., W. P. (3), Zaś w Republice Litewskiej; W. R., E. K., G. S., E. M., I. Ż., O. Ż., W. K. i inne osoby. Celem zweryfikowania danych zagranicznych kontrahentów firmy (...), zwrócono się z wnioskami o przeprowadzenie stosownych ustaleń, w ramach międzynarodowej pomocy prawnej. W wyniku poczynionych ustaleń, nie potwierdzono danych osób wskazanych w dokumentach eksportowych firmy (...). Stwierdzono, iż nie istnieją osoby o takich danych i osoby takie nie prowadziły transakcji handlowych z polskimi podmiotami gospodarczymi. Nadto, nie istnieją adresy podane na dokumentach.

Dowody:

Załącznik nr 2, nr 3, nr 5 do akt spray,

a) faktury (...) wyszczególnionych w analizie (k. 15.685-15.733. akt sprawy),

- nr 1/97 z dnia 03.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 115), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 2/97 z dnia 03.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 116), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 3/97 z dnia 03.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 112), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 4/97 z dnia 03.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 113), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 5/97 z dnia 03.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 108), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 6/97 z dnia 03.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 109), wystawiającym, S. S. (1),

- nr 7/97 z dnia 03.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 105), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 8/97 z dnia 03.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 106), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 9/97 z dnia 03.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 98), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 10/97 z dnia 03.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 99), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 11/97 z dnia 13.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 102), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 12/97 z dnia 13.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 103), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 13/97 z dnia 13.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 92), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 14/97 z dnia 13.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 93), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 15/97 z dnia 13.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 95), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 16/97 z dnia 13.03.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 96), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 17/97 z dnia 11.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 82), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 18/97 z dnia 11.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 80), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 19/97 z dnia 11.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 78), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 20/97 z dnia 14.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 75), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 21/97 z dnia 14.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 72), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 22/97 z dnia 14.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 70), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 23/97 z dnia 18.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 68), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 24/97 z dnia 18.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 66), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 25/97 z dnia 18.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 63), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 26/97 z dnia 18.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 61), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 27/97 z dnia 23.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 56), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 28/97 z dnia 23.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 59), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 29/97 z dnia 23.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „(...), sprzedaż 04/97” - k. 54), wystawiającym, S. S. (1),

- nr 30/97 z dnia 28.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), sprzedaż 04/97” - k. 52), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 31/97 z dnia 28.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), sprzedaż 04/97” - k. 49), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 32/97 z dnia 28.04.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), sprzedaż 04/97” - k. 47), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 33/97 z dnia 05.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 180), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 34/97 z dnia 05.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 177), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 35/97 z dnia 07.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 175), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 36/97 z dnia 07.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 173), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 37/97 z dnia 09.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 170), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 38/97 z dnia 12.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 167), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 39/97 z dnia 12.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 165), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 40/97 z dnia 12.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 162), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 41/97 z dnia 12.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 160), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 42/97 z dnia 13.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 158), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 43/97 z dnia 13.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 155), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 44/97 z dnia 13.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 153), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 45/97 z dnia 22.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „J. Tramp, maj 1997, przychód” - k. 151), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 46/97 z dnia 22.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 148), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 47/97 z dnia 26.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 145), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 48/97 z dnia 26.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 140), wystawiającym, S. S. (1),
- nr 49/97 z dnia 26.05.1997 r. - (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 137), wystawiającym, S. S. (1),

b) odpowiadających, wskazanym powyżej fakturom, dokumentów SAD z

- (załącznik nr 2 - skoroszyt „Marzec 97, dokumenty sprzedaży” - k. 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 94, 97, 101, 104, 107, 111, 114), wystawiającym S. S. (1),
- (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), sprzedaż 04/97” - k. 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 48, 51, 55, 58, 60, 62, 65, 67, 69, 71, 74, 77, 79, 81,), wystawiającym S. S. (1),
- (załącznik nr 2 - skoroszyt „ (...), maj 1997, przychód” - k. 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 139, 142, 143, 144, 147, 150, 152, 154, 157, 159, 161, 164, 166, 169, 172, 174, 176, 179), wystawiającym S. S. (1),

załącznik nr 2 do sprawy V Ds -147/02- faktura nr (...) - k. 115 załącznika nr 2, - SAD z dnia 05.03.1997 r.(dot. faktur nr (...)) -k. 83 załącznika nr 2

- faktura nr (...) - k. 116 załącznika nr 2, - faktura nr (...) - k. 112 załącznika nr 2

- SAD z dnia 05.03.1997 r.(dot. faktur nr (...)) - k. 84 załącznika nr 2

- faktura nr (...) - k. 113, - faktura nr (...) - k. 108,- SAD z dnia 05.03.1997 r. (dot. faktur nr (...)) - k. 85 załącznika nr 2, - faktura nr (...) - k. 109 załącznika nr 2, - faktura nr (...) - k. 105 załącznika nr 2,- SAD z dnia 05.03.1997 r. (dot. faktur nr (...)) - k. 86 załącznika nr 2, - faktura nr (...) - k. 106 załącznika nr 2,- faktura nr (...) - k. 98 załącznika nr 2, - SAD z dnia 05.03.1997 r. (dot. faktur nr (...)) -k. 87 załącznika nr 2, - faktura nr (...) - k. 99 załącznika nr 2, - faktura (...) - k. 102 załącznika nr 2, - SAD z dnia 13.03.1997 r. (dot. faktur nr (...)) - k. 88 załącznika nr 2, -faktura nr (...) załącznika nr 2,- faktura nr (...) - k. 92 załącznika nr 2, - SAD z dnia 13.03.1997 r.(dot. faktur nr (...)) - k. 89, - faktura nr (...) - k. 93 załącznika nr 2

- faktura nr (...) - k. 95 załącznika nr 2, - SAD z dnia 13.03.1997 r. (dot. faktur nr (...)) - k. 90 załącznika nr 2, - faktura nr (...) - k. 96 załącznika nr 2

- faktura nr (...) - k. 82 załącznika nr 2, - SAD z dnia 11.04.1997 r.- k. 29 załącznika nr 2, - faktura nr (...) - k. 80 załącznika nr 2, - SAD z dnia 11.04.1997 r.- k. 30 załącznika nr 2, - faktura nr (...) - k. 78 załącznika nr 2 -SAD z dnia 11.04.1997 r.- k. 31 załącznika nr 2, - faktura nr (...) -k. 75 załącznika nr 2, - SAD z dnia 14.04.1997 r.- k. 32 załącznika nr 2,- faktura nr (...) -k. 72 załącznika nr 2, - SAD z dnia 14.04.1997 r. - k. 33 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 70, - SAD z dnia 14.04.1997 r. - k. 34 załącznika nr 2 faktura nr (...) -k. 68 załącznika nr 2 SAD z dnia 18.04.1997 r. -k. 35 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 66 załącznika nr 2 SAD z dnia 18.04.1997 r. - k. 37 załącznika nr 2 faktura nr (...) -k. 63 załącznika nr 2 SAD z dnia 18.04.1997 r.- k. 38 załącznika nr 2 faktura nr (...) -k. 61 załącznika nr 2 SAD z dnia 18.04.1997 r.- k. 39 załącznika nr 2 faktura nr (...) -k. 56 załącznika nr 2 SAD z dnia 23.04.1997 r. - k. 40 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 59 załącznika nr 2 SAD z dnia 23.04.1997 r.- k. 41 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 54 załącznika nr 2 SAD z dnia 23.04.1997 r. - k. 42 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 52 załącznika nr 2 SAD z dnia 28.04.1997 r.- k. 43 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 49 załącznika nr 2 SAD z dnia 28.04.1997 r.- k. 44 załącznika nr 2 faktura 32/97- k. 47 załącznika nr 2 SAD z dnia 28.04.1997 r.- k. 45 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 180 załącznika nr 2 SAD z dnia 05.06.1997 r.- k. 118 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 177 załącznika nr 2 SAD z dnia 05.06.1997 r.- k. 117 załącznika nr 2 faktura nr (...) -k. 175 załącznika nr 2 SAD z dnia 08.05.1997 r.- k. 119 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 173 załącznika nr 2 SAD z dnia 08.05.1997 r. - k. 120 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 170 załącznika nr 2 SAD z dnia 10.05.1997 r.- k. 121 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 167 załącznika nr 2 SAD z dnia 12.05.1997 r. - k. 122 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 165 załącznika nr 2 SAD z dnia 12.05.1997 r. - k. 123 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 162 załącznika nr 2 SAD z dnia 12.05.1997 r.- k. 124 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 160 załącznika nr 2 SAD z dnia 12.05.1997 r. - k. 125 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 158 załącznika nr 2 SAD z dnia 14.05.1997 r.- k. 126 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 155 załącznika nr 2 SAD z dnia 14.05.1997 r.- k. 127 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 153 załącznika nr 2 SAD z dnia 14.05.1997 r.- k. 128 załącznika nr 2 faktura nr (...) - k. 151 załącznika nr 2 SAD z dnia 22.05.1997 r. - k. 129 załącznika nr 2, - faktura nr (...) - k. 148 załącznika nr 2,- SAD z dnia 22.05.1997 r.- k. 130 załącznika nr 2,- faktura nr (...) -k. 145 załącznika nr 2, - SAD z dnia 26.05.1997 r.- k. 131-133 załącznika nr 2,- faktura nr (...) - k. 140 załącznika nr 2,- SAD z dnia 26.05.1997 r. - k. 134 załącznika nr 2,- faktura nr (...) - k. 137 załącznika nr 2,- SAD z dnia 26.05.1997 r.- k. 135 załącznika nr 2, Deklaracje VAT-7 w załączniku numer 2 na k. 4, k.6, k.8

Zestawienie dokumentów pozyskanych w drodze międzynarodowej pomocy prawnej k.15793-15798,

dokumentacja z US E. dotycząca Tramp k.7762-7778, dokumentacja dotycząca eksportu dresów, odzieży sportowej – SAD, zaświadczenia, faktury (...), (...) O. Ośrodek (...) – pismo z załącznikami, w tym protokołu kontroli podatkowej k.11675-117804v, dokumenty z pomocy prawnej k.11820-11884, 12246-12309,12902-12906, 13043-13046, 13049-13056, 13187- 13200,13212,- (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...),

zeznania/wyjaśnienia: S. P. (1) (...) - (...), O. U. k. 12285-12286, I. U., W. O. (1) k.12289-12290, L. N. (1) k. 12291-12292, W. M. (1) k. 12293-12294, A. S. k. 12295-12296, L. K. k.12297-12298, W. P. (4) k.12301-12302, R. W. K.13191-13191v, J. G. (2) k.14610v-14611 w zw. z k. 18967, dokumenty SAD k. 14612-1463, częściowo R. J. (1) k.15016- 15019, 15389-15390, k.18307-18308, E. G. k. 15067v-69v, 18904-18905, T. P. k.15070v-15071v, 18905-18906, K. O. (1) k.15072v- 15073, 18905 K. D. k.15074-15075, 18906, częściowo J. R. (1) k. 15171-15173, 16650-16651,18306-18307, 18519, IV K 1014/98 k. 216-221, 508-509, 1185v-1186

E. Danio- 15087v-15089v, (...) - (...), J. R. (2) k.15062v w zw. z (...), M. S. (2) k. 15065v-15066, 18903-18904, D. M. (1) k. 15186v-15187, 18907, P. W. k. 16271-16272 w zw. z (...)

Oskarżony S. S. (1) w listopadzie 1998 r. w M., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako współwłaściciel spółki cywilnej (...) w M., pełnomocnik i dyrektor handlowy Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) z ostatnią siedzibą w N., wspólnie i w porozumieniu z M. O. (1) - współwłaścicielem spółki cywilnej (...) w M. oraz wspólnie i w porozumieniu z R. B. właścicielem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) oraz właścicielem PHU (...) w L. K. O. (2) został wyłączony do odrębnego postępowania, posługując się podrobioną fakturą VAT nr (...) z dnia 21.09.1998 w, z (...) w G., dotyczącą zakupu komputerów i kolejną dotyczącą ich zbycia w dniu 07.10.1998 r., do PHU (...) w E., poprzez wprowadzenie w błąd, usiłowali doprowadzić Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w M., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, z tytułu nienależnego zwrotu podatku VAT, w kwocie 32.216 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na wszczęcie postępowania wyjaśniającego przez ten urząd.

Transakcje wyszczególniono i przedstawiono graficznie w analizie kryminalnej k.16423

Jednocześnie oskarżony S. S. (1) w okresie od czerwca 1998 r. do sierpnia 1999 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego tego samego jak powyżej zamiaru, jako współwłaściciel spółki cywilnej (...) w M., pełnomocnik i dyrektor handlowy Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) z ostatnią siedzibą w N., wspólnie i w porozumieniu z M. O. (1) - współwłaścicielem spółki cywilnej (...) w M. i pełnomocnikiem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w G., oraz w okresie od października 1998 r. do maja 1999 roku wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym D. O. (1) - pełnomocnikiem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w G. a także wspólnie i w porozumieniu z M. D. (1) właścicielem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w G., co do którego prowadzone było odrębne postępowanie i R. B. właścicielem Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...), poprzez wprowadzenie w błąd, doprowadzili Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w G., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w łącznej kwocie S. S. (1) 340.767,00 zł – w takiej samej kwocie za okres od czerwca 1998 roku do 31 marca 1999 roku w kwocie, a D. O. (1) w łącznej kwocie 221.384,00 zł, tytułem nienależnego zwrotu podatku VAT i usiłowali doprowadzić Skarb Państwa, reprezentowany przez ten sam urząd do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w łącznej kwocie S. S. (1) 117.947,00 zł– z tym, że w okresie od czerwca 1998 roku do 31 marca 1999 roku w kwocie 20.690, 00 zł, a D. O. (1) z tego samego tytułu 76.903,00 złotych, w ten sposób, że na podstawie podrobionych i poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci umów kupna sprzedaży, faktur VAT i dokumentacji celnej, dotyczących obrotu handlowego zegarkami, długopisami, piórami wiecznymi, przewodami głośnikowymi, laptopami, pomiędzy (...) S.A. w W., PHU (...) w L., PHU (...) sc., PHU (...) i nieistniejącymi, zagranicznymi osobami fizycznymi z Federacji Rosyjskiej i Królestwa Szwecji, złożyli w Urzędzie Skarbowym w G. deklaracje podatkowe VAT-7, zawierające nieprawdziwe dane oparte na powyższych transakcjach i na tej podstawie uzyskali zwrot podatku VAT w ww. kwotach oraz usiłowali uzyskać zwrot podatku VAT w ww. kwocie, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na wszczęcie postępowania wyjaśniającego przez Urząd Skarbowy w G. i tak :

- a. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca czerwca 1998 r., wyłudzili zwrot podatku VAT w kwocie 16.490 zł, J
- b. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca lipca 1998 r., wyłudzili zwrot podatku VAT w kwocie 27.142 zł,
- c. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca sierpnia 1998 r., wyłudził zwrot podatku VAT w kwocie 32.310 zł,

- d. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca września 1998 r., wyłudzili zwrot podatku VAT w kwocie 43.441 zł,
- e. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca października 1998 r., wyłudzili zwrot podatku VAT w kwocie 48.346 zł,
- f. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca listopada 1998 r., usiłowali wyłudzić zwrot podatku VAT w kwocie 11.049 zł,
- g. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca grudnia 1998 r., wyłudzili zwrot podatku VAT w kwocie 109.681 zł,
- h. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca lutego 1999 r., wyłudzili zwrot podatku VAT w kwocie 63.357 zł,
- i. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca marca 1999 r., usiłowali wyłudzić zwrot podatku VAT w kwocie 9.641 zł,
- j. na podstawie deklaracji VAT-7 z miesiąca kwietnia 1999 r., usiłowali wyłudzić zwrot podatku VAT w kwocie 56.213 zł,

Poszczególne transakcje wyszczególniono i przedstawiono graficznie w analizie kryminalnej k. 15750-15785

Jednocześnie oskarżony S. S. (1) w okresie od listopada 1999 r. do stycznia 2000 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego tego samego ww. zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z L. R. (1) właścicielem J. L. z siedzibą w W. i R. B., co do którego prowadzono odrębne postępowanie i przy pomocy R. J. (1) właściciela P.H.Z (...) Sp. z o.o. i S. N. (1) właściciela (...), poprzez wprowadzenie w błąd, doprowadzili Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy W.-T. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 60.216 zł., tytułem nienależnego zwrotu podatku VAT, w ten sposób, że dostarczył L. R. (1) właścicielowi przedsiębiorstwa (...) w W., poświadczające nieprawdę i podrobione dokumenty wskazujące na zakup laptopów w (...) Sp. z o.o. w S., ich dalszą sprzedaż do Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w R., Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w E., (...) Sp. z o.o. w G. i do JAR-LEX w W., a następnie eksport do nieistniejących osób fizycznych na terenie Ukrainy, co umożliwiło L. R. (1) właścicielowi przedsiębiorstwa (...) przedstawienie w Urzędzie Skarbowym W.-T. deklaracji podatkowych VAT-7, zawierających nieprawdziwe dane o powyższych transakcjach i na tej podstawie uzyskanie zwrotu podatku VAT w powyższej kwocie.

Poszczególne transakcje wyszczególniono i przedstawiono graficznie w analizie kryminalnej k.15740-15749

Jednocześnie oskarżony S. S. (1) w okresie od września 1998 r. do grudnia 1998 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego tego samego jak powyżej zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako współwłaściciel spółki cywilnej (...) w M. i pełnomocnik Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w E. wspólnie i w porozumieniu z M. O. (1) współwłaścicielem spółki cywilnej (...) i pełnomocnikiem PHU (...) oraz wspólnie i w porozumieniu z J. J. (1), właścicielem Firmy Handlowo (...) w K., poprzez wprowadzenie w błąd, doprowadził Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w K., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w łącznej kwocie 82.889 zł., tytułem nienależnego zwrotu podatku VAT w ten sposób, że dostarczył J. J. (1) podrobione i poświadczające nieprawdę dokumenty wskazujące na zakup zegarków i futer od nieistniejących kontrahentów, a następnie ich sprzedaż do PHU (...) w E., dalej do sc. (...) w M. i do (...) w K. a następnie ich eksport, do nieistniejących osób fizycznych w Królestwie Szwecji, na Ukrainie i w Federacji Rosyjskiej, co umożliwiło J. J. (1) złożenie w Urzędzie Skarbowym w K. deklaracji podatkowych VAT-7, zawierających nieprawdziwe dane o powyższych transakcjach i na tej podstawie uzyskanie zwrotu podatku VAT w powyższej kwocie.

Poszczególne transakcje wyszczególniono i przedstawiono graficznie w analizie kryminalnej k. 15734-15739

Urzędowi Skarbowego w G. w dniu 29.10.1999 r. złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oszustwa. Zawiadomienie dotyczyło nieprawidłowości finansowych, w zakresie rozliczania podatku VAT przez Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) w G., którego właścicielem był M. D. (1). Ze sprawą związana była również Firma Handlowo Usługowa (...), z ostatnią siedzibą w N.. Obie firmy związane były z kolei ze spółką cywilną (...), w M..

Wszystkie te wymienione przedsiębiorstwa łączyła liczna sieć transakcji, a nadto powiązania osobowe. Współwłaścicielami spółki (...) byli S. S. (1) i M. O. (1). Nadto S. S. (1) był pełnomocnikiem i dyrektorem handlowym w przedsiębiorstwie (...), natomiast M. O. (1) był pełnomocnikiem przedsiębiorstwa (...). Z M. O. (1) i S. S. (1) personalnie związanych było kilka firm. Podstawową była spółka cywilna (...), która rozpoczęła działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Miejskiego w M.. Wniosek o wpis, do ewidencji działalności gospodarczej złożony został w maju 1998 r. S. S. (1) i M. O. (1) wynajęli w M. mieszkanie, przy czym służyło im ono wyłącznie jako adres do odbioru korespondencji i nie prowadzili pod tym adresem faktycznej działalności. Z obydwoma wskazanymi powyżej podejrzanymi związane było również Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) w E.. Właścicielką tegoż przedsiębiorstwa była A. J. (1), która rozpoczęła działalność gospodarczą (...). 11.1996 r., na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Wpisu dokonano 25.10.1996 r.. W marcu 1998 roku pełnomocnikiem firmy (...) został S. S. (1), którego wówczas łączył bliski związek z właścicielką A. J. (1). W maju 1998 roku w przedsiębiorstwie (...) zatrudniony został M. O. (1). Na początku września tego samego roku zatrudniono w firmie (...), brata M. O. (1), D. O. (1). W dniu 08.05.1998 r. S. S. (1) został przez A. J. (1) ustanowiony pełnomocnikiem w firmie (...), z prawem ustanawiania dalszych pełnomocnictw. Składane w tym czasie przez firmę deklaracje podatkowe były podpisywane zarówno przez A. J., jak i przez S. S.. Od dnia 16.09.1998 r., na mocy pełnomocnictwa, udzielonego przez S. S. (1) księgowość firmy (...) prowadziło biuro (...). W dniu 06.08.1998 r. S. S. (1) udzielił pełnomocnictwa, do reprezentowania firmy (...). A. J. (1) faktycznie nie zajmowała się działalnością firmy (...). Praktycznie działalność firmy opierała się wyłącznie na osobie S. S. (1) oraz pełnomocnikach, których ustanowiła A. J..

W dniu 01.05.1997 r. działalność gospodarczą rozpoczęło Przedsiębiorstwo Handlowe (...), którego właścicielem był R. B.. Jeszcze pod koniec 1997 roku pełnomocnikiem tego przedsiębiorstwa został S. S. (1). Następnie sprawował on funkcje dyrektora handlowego. Na przestrzeni czasu firma zmieniała miejsce prowadzenia działalności. Na początku 1999 r. S. S. (1) wynajął lokal na działalność firmy w N.. Faktycznie jednak, tak jak było to w przypadku firmy (...), lokal ten służył wyłącznie do odbierania korespondencji. R. B. początkowo nie orientował się w działalności firmy, która funkcjonowała pod jego nazwiskiem. Bracia M. i D. O. (1) związani byli również ściśle, z Przedsiębiorstwem Handlowo Usługowym (...), założonym w G., przez M. D. (1). Pełnomocnikiem w zakresie prowadzenia działalności firmy został ustanowiony M. O. (2). Firma rozpoczęła działalność wpisem do ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Miejskiego w G., z dnia 17.06.1998 r. Pełnomocnikiem firmy w późniejszym okresie, po wypadku komunikacyjnym jakiemu uległ M. O. (1), był również D. O. (1), który to początkowo, do końca września 1998 roku nie miał szczegółowej wiedzy, iż de facto może uczestniczyć w przestępczym procederze. Mimo, iż przez cały czas funkcjonowania firmy (...) brał udział w jej działalności, to zaktywizował się i nabył wiedzę że uczestniczy w przestępstwie w momencie gdy zastąpił w firmie swego brata M.. D. O. (1) złożył swój podpis na fakturze VAT z 20.10.1998r. nr (...) dotyczącej sprzedaży przez M. dla O. S. zegarków o łącznej wartości 36.450,00 USD oraz brał udział w procedurze odprawy ww. towarów, pozyskaniu dokumentów SAD. Właściciel przedsiębiorstwa (...), podobnie, jak to miało miejsce w odniesieniu do A. J. (1) i R. B., faktycznie nie sprawował żadnej kontroli nad swoją firmą. M. D. (1) faktycznie zajmował się handlem warzywami na targowisku (...). Prowadzeniem firmy (...) zajmował się M. O. (1) i jego brat D.. M. D. (1) był czasami zabierany przez M. O. (1), gdy trzeba było załatwić jakieś formalności w Urzędzie Skarbowym.

Wyżej wymienieni dopuścili się wyłudzenia nienależnego zwrotu podatku VAT, dzięki fikcyjnym transakcjom eksportowym prowadzonym przez firmę (...). Do dokonania tego przestępstwa wykorzystano spółkę (...), a nadto firmy (...). Za pośrednictwem tych firm sporządzono dokumentację w postaci fikcyjnych faktur, które potwierdzać miały, iż do transakcji w nich opisanych rzeczywiście doszło. Firmy (...) zostały stworzone specjalnie w tym celu i nie zajmowały się żadną inną działalnością. Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) z siedzibą w L., zostało założone przez K. O. (2), za namową S. S. (1). Działalność K. O. (2) ograniczała się jedynie do podpisywania przywożonych okresowo do podpisu faktur. Faktury przywoził S. S. (1). On też płacił K. O. (2) drobne kwoty pieniężne potrzebne na pokrycie kosztów prowadzenia firmy. S. S. (1) przyjeżdżał również do K. O. (2), gdy konieczne było dokonanie wypłaty pieniędzy, z rachunku firmy (...). K. O. (2) otrzymywał telefony od S. S. i w ten sposób był informowany, że na rachunku jego firmy pojawiają się pieniądze. Następnego dnia, po telefonie, S. S. (1) przyjeżdżał do L. i towarzyszył K. O. (2) w drodze do banku.

Tam pieniądze były przez K. O. (3) wypłacane czekami a następnie przekazywane S. S. (1). Nie ustalono źródła pochodzenia tych kwot. Z całą pewnością nie były one jednak wynikiem rozliczeń za rzeczywiście przeprowadzane transakcje handlowe. Przez przedsiębiorstwo to „przepuszczono” faktury dotyczące zakupu przez PHU (...) sprzętu komputerowego, w postaci laptopów a także przewodów głośnikowych, w (...) przedsiębiorstwie (...). Potwierdziła to kontrola doraźna przeprowadzona w K. N.. Na zabezpieczonych, w toku postępowania kontrolnego kserokopiach faktur, jako osoba upoważniona do wystawienia dokumentu figuruje A. M.. Osoba taka nie jest z spółce (...) zatrudniona. Przedmiotowe faktury zostały dostarczone K. O. przez S. S. (1). Podpisy K. O. (2) znajdują się w miejscu odbiorcy faktury. Na podstawie tych faktur firma (...) wystawiła faktury, dokumentujące sprzedaż laptopów i przewodów głośnikowych do przedsiębiorstwa (...). Przedmiotowe faktury zostały również podpisane przez K. O. (2) a do podpisu przedłożone mu przez S. S. (1)). Fikcyjne transakcje pomiędzy firmami (...) stanowiły jedynie początek fikcyjnego „przepływu” towarów i stanowiły jedynie jedną z ujawnionych gałęzi. Analiza całej dokumentacji, iż rzekomo zakupione w K. N. laptopy i przewody głośnikowe, zostały następnie poprzez firmę (...) sprzedane do przedsiębiorstwa (...). Stamtąd zaś laptopy i przewody głośnikowe, zgodnie z dokumentami, sprzedano do firm (...) jak i BUF M. D. K. (1) w B., M-SZEWA A. C. (1) skąd zostały one fikcyjnie wyeksportowane do Rosji i na Ukrainę. Odbiorcą zagranicznym laptopów i przewodów głośnikowych była zamieszkała w Obwodzie Kaliningradzkim Federacji Rosyjskiej; obywatele Rosji O. L. i S. P. (2), a na Ukrainie A. S. (1). Do władz federacji Rosyjskiej i Republiki Ukrainy zwrócono się z wnioskiem o dokonanie potwierdzenia tej transakcji, gdzie ustalono, iż osoby o takich danych nie zamieszkują pod wskazanym w dokumentach adresem. Nadto nie potwierdzono wwozu do Rosji i na Ukrainę wskazanych w fakturach towarów i ich odprawy celnej. W przypadku eksportu stosowano zerową stawkę podatku VAT, co oznaczało, że cały podatek VAT wykazany przez firmę eksportową, na ostatniej fakturze nabycia danego towaru podlegał zwrotowi. Opisane powyżej transakcje, jak ustalono faktycznie nie miały miejsca. Nie potwierdzono istnienia towaru, w postaci laptopów i przewodów głośnikowych, zarówno na początku udokumentowanego przepływu towarów, jak i na jego końcu. Osobą, która faktycznie dokonywała zgłoszenia celnego w imieniu M. był M. O. (1). Część zgłoszeń dokonywała, na zlecenie M. O. (1) Agencja (...) S.A. Ujawniono również fikcyjne zakupy sprzętu komputerowego w firmie (...) w G.. Zakupy te nie zostały potwierdzone poprzez ustalenia w Przedsiębiorstwie Handlowo Usługowym (...). Na fakturze dokumentującej zakup laptopów nr 679/UJ/98, jako osoba uprawniona do jej wystawienia, figuruje S. B., a osoba ta nie była nigdy pracownikiem tej firmy. Osobą, która podpisała się pod wskazaną fakturą, jako nabywca, był M. O. (1). W Urzędzie Skarbowym w M. usiłowano dokonać wyłudzenia nienależnego zwrotu podatku VAT, z tytułu tej transakcji i dalszego fikcyjnego eksportu za granicę. Poprzez spółkę (...) dokonywano również fikcyjnych transakcji, których przedmiotem były zegarki, długopisy i wieczne pióra. Zakupy dokonywane miały być przez S. S. (1), od dwóch obywateli Ukrainy, D. O. (2) i A. K. (1), na podstawie umów cywilno prawnych. Każdorazowo przedmiotem sprzedaży były markowe zegarki (...), (...) i inne, oraz długopisy i pióra (...). Każdorazowo również wartość tych transakcji opiewała na kilkadziesiąt tysięcy złotych. Każdorazowo również obejmowała ona zaledwie kilka egzemplarzy tychże przedmiotów. Na umowach, z jednej strony podpisywał się S. S. (1), z drugiej zaś zagraniczny kontrahent. W jednym przypadku był to A. K. (1), zaś w pozostałych D. O. (2). Przedmioty rzekomo nabywane, na podstawie wskazanych umów były następnie sprzedawane bezpośrednio, lub za pośrednictwem firmy (...), do przedsiębiorstwa (...). Na dokumentujących te transakcje fakturach podpisywali się zarówno S. S. (1), jak i M. O. (1). Kolejnym ogniwem umożliwiającym następnie wystąpienie o zwrot podatku VAT, było dokonanie eksportu widniejącego na dokumentach księgowych towaru. (...) dokonany został do Królestwa Szwecji a odbiorcami – rzekomymi - zegarków i innych wymienionych w dokumentach przedmiotów byli; O. G., U. S., J. F., U. M. (1), U. M. (2), O. S. i U. S.. Celem zweryfikowania prawdziwości przeprowadzonych transakcji, jeszcze na etapie postępowania kontrolnego, prowadzonego przez urząd Skarbowy w G., zwrócono się o potwierdzenie danych kontrahentów do zagranicznych organów finansowo -podatkowych. Według danych Centrali Szwedzkiego Urzędu Celnego, osoby wyszczególnione jako nabywcy zegarków, piór wiecznych i długopisów, nie istnieją. Pod wskazanymi adresami funkcjonuje dom dla starszych ludzi, sklep tytoniowy, kino itp. Część adresów jest całkowicie fikcyjna. Z informacji uzyskanych w wyniku międzynarodowej pomocy prawnej ustalono, iż A. K. (1) jest osobą fikcyjną. S. S. (1) i M. O. (1) nie udokumentowali również zakupów rzekomo dokonywanych od D. O. (2). Ustalenia organów celnych nie potwierdziły faktu sprowadzenia na polski obszar celny przedmiotów widniejących na umowach D. O. (2) z S. S. (1). W przypadku tego „przepływu” towarów, odbiorcami były również nieistniejące osoby fizyczne z Królestwa Szwecji.

Opisane transakcje stanowiły, zgodnie z ustaleniami wynikającymi z kontroli Urzędu Skarbowego w G. podstawę do dokonania wypłaty nienależnego podatku VAT, na rachunki firmy (...) łącznej kwocie 340.767,00 zł. Nadto ustalono, iż wnioskowano do Urzędu Skarbowego o wypłatę kolejnych zwrotów podatku VAT. Wypłata ostatecznie nie nastąpiła, ze względu na wszczęcie postępowania wyjaśniającego. Kwota podatku nie wypłaconego na rachunki firmy (...), łącznie z kwota pozostającą na rachunku (...) w US w G. i przenoszona na kolejny miesiąc, wyniosła 117.947,00 zł.

Kolejnym przedsiębiorstwem założonym jedynie w celu uzyskania potwierdzenia przepływu towarów a ostatecznie, w celu wyłudzenia nienależnego podatku VAT, była Firma Handlowo Usługowa (...) z siedzibą w miejscowości R., k/ S.. Firmę założył S. N. (1) a pełnomocnikiem przedsiębiorstwa był J. G. (1). Firma (...) miała dokonać zakupu sprzętu komputerowego, w postaci laptopów z (...) spółki (...). Była to czynność fikcyjna, gdyż transakcje te nie miały miejsca. Fikcyjna była również dalsza dokumentacja, wskazująca na sprzedaż tego sprzętu, dalej do firmy (...). S. N. (1) firmę (...) założył za namową S. S. (1). Przed założeniem firmy (...) widywał się z S. S. (1), przy okazji bytności na meczach drużyny piłkarskiej (...). Od S. S. kupował w tym czasie środki odurzające, w postaci marihuany. Kilka razy S. N. za otrzymane narkotyki nie zapłacił. S. S. (1) zaproponował wówczas odpracowanie długu, właśnie poprzez założenie firmy na nazwisko S. N. (1). Pieniądze na założenie firmy i załatwienie formalności z tym związanych przekazał S. S. (1). Biuro miało być w małym domku, w miejscowości R. nr 50, przy czym należało go wyremontować. Ostatecznie w miejscu tym żadnej działalności nie prowadzono i żaden remont nie został przeprowadzony. Podobnie, jak miało to miejsce w odniesieniu do firmy (...), tak i w tym przypadku, S. S. (1) przywoził S. N. (1) faktury, które ten podpisywał. Pod koniec 1998 roku S. S. (1) dokonali zmiany firmy eksportującej komputery. Sprzęt komputerowy pochodzący rzekomo, z firmy (...) i transferowany na dokumentach, poprzez firmę (...) i dalej ROLEK docierał ostatecznie do (...) firmy (...), której właścicielem był L. R. (1). Część sprzedaży z firmy (...) przechodzić miała poprzez firmę (...), z siedzibą w G., prowadzoną przez R. J. (1). Przedsiębiorstwo (...) rozpoczęło działalność w oparciu o wpis do ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Gminy W.-T., w marcu 1997 r. L. R. (1) prowadził działalność osobiście i nie ustalono, by komukolwiek udzielał pełnomocnictwa do prowadzenia działalności. R. J. (1), przez, którego firmę (...) dokonano transferu dokumentów dotyczących transakcji laptopami, prowadził działalność w G., przy czym posiadał również filię w miejscowości B., gm. K.. W przedsiębiorstwie (...) udokumentowano dwie sprzedaże laptopów nabytych wcześniej w firmie (...). Sprzedaże te dokumentują faktury VAT nr (...), z dnia 24.11.1999 r. i nr 144/99/B, z dnia 03.12.1999 r. Osobą, która fizycznie wystawiała te dokumenty w firmie (...) była E. Danio, która wypisywała je na polecenie R. J. (1), a sprzętu komputerowego widniejącego na tych dokumentach nigdy w firmie (...) nie widziała. Firma (...) zajmowała się jedynie handlem materiałami ściernymi. Laptopy „eksportowane”, przez L. R. (1) sprzedawane były na Ukrainę. Odbiorcą była mieszkanka K. O. A.. Ustalenia dokonane, za pośrednictwem Państwowej Służby Celnej Ukrainy wykazały, że osoba ta nie istnieje. Nie zdołano ustalić pochodzenia wszystkich laptopów nabytych przez Jar-Lex od przedsiębiorstwa (...). L. R. (1) nie udokumentował ich pochodzenia. Kwota łączna wyłudzenia nienależnego podatku VAT, dokonana przez L. R. (1) we współdziałaniu z S. S. (1), w wyniku opisanego powyżej działania, wyniosła nie mniej niż 60.216,00 zł.

Ł. C. (1) zatrudniony był w firmie (...), w charakterze kierowcy. Na polecenie S. S. (1) podpisał kilka faktur firmy (...). Prowadził również własną działalność gospodarczą pod firmą (...). Wystawił fakturę VAT z 31.12.1999 r. dotyczącą usługi transportowej wykonanej dla firmy (...). Ł. C. (1) „namiar” na L. R. (1) dostał od S. S. (1). Mężczyźni doszli do porozumienia i w ramach prowadzonej działalności Ł. C. (1) wykonał kilka kursów z laptopami do K., dla L. R. (1). Fizycznie samochodem kierował, zatrudniony przez Ł. C. (1) kierowca, A. G. (1). A. G. (1) jeździł z L. R. (1) i każdorazowo przewozili dwa laptopy. Laptopy te były okazywane polskim służbom celnym a po odprawie wywozowej nie były zgłaszane służbom ukraińskim i rosyjskim. Po przekroczeniu granicy, wracali z laptopami do Polski innym przejściem. W ten sposób możliwe było wielokrotne „eksportowanie” tych samych przedmiotów. Tożsamy sposób „wywozu” towaru przedstawili w innym postępowaniu karnym (Ds.7/06 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku) A. C. (1) i D. K. (1). Co do niektórych towarów nie był konieczny nawet ich wwóz do Rosji i na Ukrainę, wystracające było odprawienie ich w jednym z UC na terytorium Polski i tylko wyjazd za granicę RP, przekroczenie granicy, przez osobę „eksportującą” – A. C. (1) – i uzyskanie stempla przekroczenia granicy w paszporcie. Wyjazd odbywał się w określonej przez S. S. dacie .

J. J. (1) prowadził pod firmą (...) działalność gospodarczą w E. i K.. Działalność prowadził w oparciu o wpis do ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Miejskiego w E., w K. wynajmował pomieszczenie, od Gminnej Spółdzielni (...). Deklaracje podatkowe J. J. (1) składał osobiście, lub poprzez wynajęte biuro rachunkowe. Przez ww. firmę następował przepływ zegarków i futer nabywanych w spółce (...). Nadto w dokumentacji księgowej J. ujawniono umowę wskazującą na wynajęcie przez J. J. (1) pomieszczeń dla firmy (...). J. J. uzyskał nienależny zwrot podatku VAT na rachunek firmy (...) łącznie w kwocie 82.889,00 zł. Poprzez firmę (...) sprzedawano fikcyjnie do spółki (...) futra, które następnie nabywał J. J. (1), w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Do firmy (...) sprzedawane były również, zgodnie z dokumentami, a de facto fikcyjnie, zegarki. Sprzedającym była spółka (...). Zegarki, każdorazowo nabywane były od obywatela Ukrainy D. O. (2), czyli z tego samego źródła co w przypadku zakupów dokonywanych przy eksportach prowadzonych poprzez firmę (...). Sprzedaż zegarków miała, podobnie jak w przypadku firmy (...) miejsce do Szwecji a odbiorcą był U. M. (1). Osoba ta została negatywnie zweryfikowana, przy okazji kontroli sprzedaży eksportowych firmy (...). W przypadku sprzedaży futer, na podstawie dostępnej dokumentacji ustalono, iż w większości miały być one nabywane od obywatela Holandii A. S. (2). Nabywcą była firma (...), która z kolei sprzedawała je do spółki (...). Analiza dokumentacji księgowej wykazała iż nie ustalono pochodzenia 20 szt. futer. A. J. (1) nie miała pojęcia o sprowadzaniu futer przez firmę (...). Ustalenia poczynione przez międzynarodową pomoc prawną wykazały, iż A. S. (2) jest osobą fikcyjną. Fikcyjny jest również adres w A., pod którym miałyby zamieszkiwać. Osobami, które w imieniu firm (...) podpisywały faktury dokumentujące sprzedaż zegarków i futer do firmy (...), byli S. S. (1) i M. O. (1), którzy poświadczali na tych dokumentach nieprawdę. Ustalono, iż zagranicznymi kontrahentami, odbierającymi futra mieli być obywatele Federacji Rosyjskiej; A. W. (1), W. M. (2) i W. O. (2) a także obywatel Ukrainy, W. S. (1). Zwrócono się ze stosownymi wnioskami o wykonanie ustaleń, w ramach międzynarodowej pomocy prawnej. Północno-Zachodni Urząd Celný Rejonu Kaliningradzkiego, nie potwierdził importów i danych wskazanych osób. Prokuratura Obwodu K., nie potwierdziła danych obywatela Ukrainy W. S. (2). Te same ustalenia potwierdziła Prokuratura Obwodu R..

W sprawie Ds. 7/06 Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, która wpłynęła do Sądu Rejonowego w Bytowie (sprawa o sygnaturze akt II K 84/07) S. S. (1) wyrokiem z dnia 24 września 2007 roku został uznany za winnego tego, że w okresie od kwietnia 1999 r. do stycznia 2000 r. w B.. L., W. i N. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako pełnomocnik i dyrektor handlowy Firmy Handlowo-Uslugowej (...) z ostatnią siedzibą w N., działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), właścicielem Biura Usług (...), z siedzibą w B., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd, doprowadził Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w B. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem łącznej kwocie 59.180.00 zł, w ten sposób, że dostarczył D. K. (1) laptopy i pieniądze niezbędne dla uprawdopodobnienia transakcji sprzedaży eksportowej oraz podrobione i poświadczające nieprawdę faktury VAT nr (...) - z dnia 04.04.1999 r., nr 9/4/1999 - z dnia 11.04.1999 r., nr 10/4/1999 z dnia 21.04.1999. nr 08/04/1999 - z dnia 30.04.1999 r.. nr 13/5/1999 - z dnia 15.05.1999 i nr 06/06/1999 - z dnia 28.06.1999 r. dotyczące obrotu handlowego laptopami pomiędzy (...) S.A. w W.. PHU (...) w L.. (...) w N. i BUF MENTOR w B., na podstawie, których D. K. (1) wystawił poświadczające nieprawdę faktury sprzedaży tychże laptopów nieistniejącej zagranicznej osobie o danych A. S. (1), a po ich wystawieniu złożył w Urzędzie Skarbowym deklaracje podatkowe VAT-7. oparte o zawierające nieprawdziwe dane co do powyższych transakcji faktury VAT i na podstawie faktur wystawionych przez (...) dla BUF MENTOR uzyskał zwrot podatku VAT w kwocie 59.180.00 z tj. winnego przestępstwa z art. 286§ I k.k. w zb. z art. 270§ I k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Nadto za winnego tego, że w okresie od lipca do grudnia 1999 r. w B. L., W., N. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru pełnomocnik i dyrektor handlowy Firmy Handlowo-Uslugowej (...) z ostatnią siedzibą w N., wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1), właścicielem firmy (...) z siedzibą w B. poprzez podstępne wprowadzenie w błąd. doprowadził Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w B. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem łącznej kwocie 45.550,00 zł, w ten sposób że dostarczył A. C. (1) laptopy i pieniądze niezbędne dla uprawdopodobnienia transakcji sprzedaży eksportowej oraz podrobione i poświadczające nieprawdę, co do rzeczywistego zaistnienia transakcji faktury VAT nr (...) - z dnia 30.07.1999, nr 01/08/99 z dnia 4.08.1999, z faktura korygującą nr 1/k/99-z dnia 31.08.1999, nr 17/7/1999 z dnia 30.07.1999. nr 02/08/99-z dnia 10.08.1999, nr 18/7/1999-z dnia 30.07.1999, nr 03/08/99- z

dnia 17.08.1999, z fakturą korygującą nr 2/k/99- z dnia 31.08.1999, nr 15/06/1999-z dnia 18.06.1999, 01/07/99- z dnia 11.07.1999 i nr 02/09/99-z dnia 24.09.1999. dotyczące sprzedaży laptopów, przewodów głośnikowych i okularów przeciwsłonecznych, które A. C. (1) wykorzystał do udokumentowania fikcyjnego obrotu wymienionymi powyżej przedmiotami i w konsekwencji wyłudzenia nienależnego zwrotu podatku VAT w podanej powyżej kwocie, tj. przestępstwa art. 286§ 1 k.k. w zb. z art.270§1 k.k. w zb. z art.271 §1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. k

W tej samej sprawie A. C. (1) został uznany za winnego tergo, że w okresie od lipca do grudnia 1999r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z gon powziętego zamiaru, jako właściciel firmy (...) - A. C. (1) z siedzibą w B., działając wspólnie i w porozumieniu i S. S. (1) pełnomocnikiem i dyrektorem handlowym Firm} Handlowo-Usługowej ROLEK z ostatnią siedzibą w N., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd doprowadził Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w B. do niekorzystnej rozporządzenia własnym mieniem łącznej kwocie 45.550.00 zł. w ten sposób, iż na podstawie dostarczonych przez S. S. (1) laptopów i pieniędzy niezbędnych dla uprawdopodobnienia transakcji sprzedaży eksportowej oraz na podstawie poświadczających nieprawdę faktur VAT i dokumentacji celnej dotyczących obrotu handlowego laptopami, przewodami głośnikowy okularami przeciwsłonecznymi, pomiędzy PHU (...) w L., ROLEK w N., BUF MENTOR w B. i nieistniejącymi zagranicznymi osobami o danych A. S. (1) zamieszkały na Ukrainie oraz S. P. (2), zamieszkały w Rosji złożył w Urzędzie Skarbowym deklaracje podatkowe VAT-7 oparte o zawierające nieprawdziwe dane co do powyższych transakcji faktury VAT na podstawie faktur wystawionych przez (...) dla FM-S ZEW nr 01/08/99 nr 02/08/99. nr 03/08/99, nr 02.09/99, nr 1/K/99, nr 2/k/99 i przez BUF MENTOR dla FM-S ZEW nr 116/A/99 uzyskał zwrot podatku VAT w kwocie 45.550.00 oraz za winnego tego, że w okresie od 27 maja do 10 września 1999 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomógł D. K. (1), właścicielowi Biura Usług (...) z siedzibą w B. do wyłudzenia nienależnego zwrotu podatku VAT w łącznej kwocie 59.180.00, w ten sposób, że na zlecenie D. K. (1), w dniach 27 maja, 24 czerwca, 13 sierpnia i 10 września 1999 r. przekraczał granicę Rzeczypospolitej Polskiej w D., gdzie wyłudzał poświadczenie nieprawdy w postaci decyzji o granicznej odprawie celnej, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza celnego, któremu na podstawie poświadczających nieprawdę faktur i dokumentów celnych SAD, zgłaszał do odprawy celnej wywozowej sprzęt komputerowy, sprzedawany zgodnie z dokumentami A. S. (1), zamieszkałemu na Ukrainie, wiedząc, że transakcje takie nie miały miejsca, a dokumenty dotyczące sprzedaży sprzętu komputerowego są wykorzystywane przez daniela K. do wyłudzenia nienależnego zwrotu podatku VAT w podanej powyżej kwocie

Z kolei D. K. (1) stał pod zarzutem, tego, że w okresie od kwietnia 1999 r., do stycznia 2000 r. w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako właściciel Biura Usług (...) z siedzibą w B., działając wspólnie i w porozumieniu z S. S. (1) - pełnomocnikiem i dyrektorem handlowym Firmy Handlowo-Usługowej (...), z ostatnią siedzibą w N., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd, doprowadził Skarb Państwa, reprezentowany przez Urząd Skarbowy w B., do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w łącznej kwocie 59.180,00 zł, w ten sposób, że na podstawie dostarczonych przez S. S. (1) laptopów i pieniędzy niezbędnych dla uprawdopodobnienia transakcji sprzedaży eksportowej oraz na podstawie podrobionych i poświadczających nieprawdę faktur VAT i dokumentacji celnej, dotyczących obrotu handlowego laptopami, pomiędzy (...) S.A. w W., PHU (...) w L., (...) w N. i BUF MENTOR w B., wystawił poświadczające nieprawdę faktury VAT sprzedaży tychże laptopów nieistniejącej zagranicznej osobie o danych A. S. (1) - zamieszkały na Ukrainie, a po ich wystawieniu złożył w Urzędzie Skarbowym deklaracje podatkowe VAT-7, oparte o zawierające nieprawdziwe dane co do powyższych transakcji faktury VAT i na podstawie faktur wystawionych przez (...) dla BUF MENTOR, nr 08/04/1999 z dnia 30.04.1999 r. i nr 06/06/1999 z dnia 28.06.1999 r., uzyskał zwrot podatku VAT w kwocie 59.180,00 zł oraz w lipcu 1999 r., w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako właściciel Biura Usług (...), z siedzibą w B., pomógł A. C. (1), właścicielowi Firmy (...), z siedzibą w B., do wyłudzenia nienależnego zwrotu podatku VAT w łącznej kwocie 45.550,00 zł, w ten sposób że dostarczył mu poświadczającą nieprawdę, co do rzeczywistego zaistnienia transakcji, fakturę VAT nr (...) - z dnia 14 lipca 1999 r., dotyczącą sprzedaży laptopa, którą A. C. (1) wykorzystał do udokumentowania fikcyjnego obrotu laptopami i w konsekwencji wyłudzenia nienależnego zwrotu podatku VAT w podanej powyżej kwocie.

W toku postępowania przygotowawczego natrafiono na informacje, które wskazywały na próbę upozorowania kradzieży dokumentacji firmy (...). W dniu 03.11.1999 r. J. Z. złożył, w Komisariacie Policji B.-Z., zawiadomienie o dokonaniu kradzieży z włamaniem do samochodu marki R. (...) nr rej. (...), należącym do PHU (...). Tej sprawie postępowanie przygotowawcze prowadziła Prokuratura Rejonowa w Krakowie-Krowodrzy. Postępowanie to, oznaczone 3 Ds. 1890/00, zostało, w dniu 13.09.2000 r. umorzone, wobec stwierdzenia, że czynu nie popełniono. W toku wskazanego postępowania J. Z., R. B. oraz A. G. (1) zeznali, iż z przedmiotowego samochodu nieznanemu sprawcy, bądź sprawcy zabrali w celu przywłaszczenia dwa laptopy, drukarkę komputerową i dokumenty firmy (...) związane z jej działalnością. W szczególności przedmiotem kradzieży miały być książki przychodów i rozchodów, oraz faktury. W toku prowadzonego postępowania ustalono jednak, że do przedmiotowego przestępstwa nie doszło a włamanie do samochodu zostało upozorowane. W sprawie złożenia fałszywych zeznań służących za dowód we wspomnianym postępowaniu wszczęto śledztwo. Zarzuty popełnienia przestępstwa przedstawiono J. Z. i A. G. (1). Przesłuchany w charakterze podejrzanego, w toku śledztwa 3Ds.2016/02 A. G. (1) przyznał się do postawionego mu zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 kk, tj. przestępstwa składania fałszywych zeznań. Wymieniony w swoich wyjaśnieniach podał, iż inicjatorem upozorowania włamania i powiadomienia o tym Policji był S. S. (1). Wspólnie z nim i J. Z. A. G. (1) udał się na stację paliw, gdzie zakupił świecę samochodową. Przy jej pomocy zbil boczną szybę w samochodzie R.. O rzekomym włamaniu Policję zawiadomił Z.. A. G. (1) wyjaśnił również, iż nie informowano go jaki jest powód takiego postępowania. A. G. (1) stwierdził, iż za to co zrobił dostał od S. S. (1) 500 zł.. (...) dotyczące J. Z. zostały wyłączone do odrębnego postępowania i w tym zakresie postępowanie przygotowawcze prowadziła prokuratura (...). Obaj ww. zostali prawomocnie skazani za czynu z art. 233§1 k.k. i z art. 238 k.k.

Dowody: zestawienie międzynarodowej pomocy prawnej k.15787-15811

deklaracje VAT-7 dotyczące zarzutu I i XV znajdują się na kartach: k. 2643, 2817, 2816, 2813,2880, 2863, 2908, 2890, 2976, 3023, 3061, 3115,3127, zarzut IV deklaracja VAT-7 dotycząca tego zarzutu znajduje się na k. 5026, zarzut V deklaracje VAT-7 dotyczące zarzutu opisane zostały na kartach: od (...) - (...), zarzut VI Zapis „teczka (...)” przy fakturach SAD-ach wskazuje, że chodzi o załącznik nr 1 i tak:

- faktura nr (...) znajduje się na k. 122 załącznika nr 1,
- SAD z dnia 07.09.1998 r. znajduje się na k. 125-126 załącznika nr 1
- faktura nr (...) znajduje się na k. 170 załącznika nr 1, -SAD z dnia 18.09.1998 znajduje się na k. 172 załącznika nr 1,
- faktura nr (...) znajduje się na k. 153 załącznika nr 1, -SAD z dnia 02.10.1998 znajduje się na k. 155-159 załącznika nr 1,
- faktura nr (...) znajduje się na k. 143 załącznika nr 1,
- SAD z dnia 27.11.1998 znajduje się na k. 145 załącznika nr 1,
- faktura nr (...) znajduje się k. 131 załącznika nr 1, -SAD z dnia 10.12.1998 r. znajduje się na k. 132 załącznika nr 1,
- faktura nr (...) znajduje się na k. 112 załącznika nr 1, -SAD z dnia 16.12.1998 znajduje się na k. 115 załącznika nr 1,
- faktura nr (...) znajduje się na k. 109 załącznika nr 1,
- SAD z dnia 18.12.1998 r. znajduje się na k. 110 załącznika nr 1 .

deklaracje VAT-7 dotyczące tego zarzutu tj. V znajdują się w załączniku 1 na k. 46, k.56, k.59, k.60 .

Dokumenty: dokumentacja z US w L. z załącznikami k. 31-32, 40-56, 70-101, k.63-65, dokumentacja dotycząca F. k.1015-1052, dokumentacja dot. Rolek z (...) S.A. w tym pełnomocnictwo dla S. k. 843-861, protokół kontroli w K. N. k. 1214-1225, opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego dot. faktur K. N. a F. k.1275-1284, pismo K. N. k. 4485, 4668, faktury sprzedaży F. do (...) k.5312-5332, deklaracje VAT 7 k. 8989-8995,pismo (...) -19163v, decyzje

k. 19166, pisma US w G. z załącznikami /M./k.2605-2616, 2627-3207,4120 pisma UC k.3212- 3256, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej k.3689-3691, pismo K. N. k. 3760, 4668, pełnomocnictwo dla M. O. k.3981, pismo k.19120-19120v, decyzje (...), pisma z US w E. z załącznikami k.3305-3353, /dotyczące (...)/ k.3627-3642v, 3644- 3669, 7606-7753, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej k. 3736-3739, 3778, decyzja podatkowa k.4612-4627. pismo (...) Bank /J./ k.3497-98, pismo US E. /J./ z załącznikami, w tym deklaracje podatkowe, faktury, protokoły kontroli k. 3499-3517, 3537-3546, 7530-7606,12712-12827, 15448-15447, 15463-15511 zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej k. 3732, 3733, 3734, dokumenty dotyczące S. – zaświadczenia k.3713, protokół przeszukania k. 3869-3890, kserokopia paszportu D. O. (1) k.4187-4190, dokumentacja handlowa w tym faktury R.- M. k.4217-4252, dokumenty rejestracyjne R., pełnomocnictwo dla S. S. k.5334-5338, pismo US w N. z załącznikami dot. (...) i transakcji, deklaracje vat 7 k.5369-5656, 19154-19155v, pismo US M. k.4859-4860, dokumenty dotyczące działalności S. m.in. zaświadczenie o wpisie do ewidencji S. S. S. O. k.4862-4868, umowy kupna zegarków od D. O. z Ukrainy k. 4867-68, faktura sprzedaży laptopów do Rolka k. 4871, zakup laptopów od B. k. 4873, pismo B. nie istnieje k. 4880, (...) SA W., pismo Trzeciego US G. k. 4875, k.4877-4880, pisma US E. k.4883-4890, deklaracje VAT 7 S. k. 5022-5026v, faktury dot. S.- J., B., R., J. k.9649-9657, 9682,9684, 19156,

Faktury M. U. /zegarki, pióra, długopis / k. 4928-4930, S. i dokumentacja do eksportu do Szwecji przez M. k. 4958-4971, pismo US S. /dot. B., zakupu od (...), sprzedaż do R./ k.6267-6268, 10978-w tym oświadczenie prezesa zarządu (...) że B. nie był ich kontrahentem a osoba wystawiająca fakturę nie pracowała u nich k. 11014- 11029, faktury dowody wypłaty KW i dowody wpłaty KP k.12374-12434, dokumenty rejestracyjne, zaświadczenia k.11057-11603, deklaracje vat 7 boxer k. 11049-11051, 11064-11066, dokumentacja z US E. dotycząca PHU (...), również deklaracje VAT – 7 k.7496-7528, materiały z wykonanej pomocy prawnej k.9022-9033, 9035- 9054, 9268-9313, 9698-9742, 3215-3224, 11820-11884, 12902-12906, 16589-16600, 13179-13185, 15416,15651, pismo US K. /J. – J. J. (1)/ z załącznikami k.11194- 11217, UM E. pismo z załącznikami dotyczącymi rejestracji J. k. 13548-13558, postanowienie o umorzeniu dochodzenia z 13.09.2000r. w sprawie kradzieży z włamaniem do R. k.13806-13807, wyrok II K 18/03 SR dla Krakowa-Krowodrzy z 26.06.2003 za czyn z 233§1 k.k. skazany A. G., wyrok S. E. 31.07.2003 z art. 233§1 k.k. i z art. 238 kk dot. J. Z. k.14668-14669, opinia biegłego z zakresu badania dokumentów k.15538-15562, 16084-16169

Załącznik nr 4 do akt głównych (...), w tym str. 62 – faktura VAT z 20.10.1998r. nr (...) sprzedaż M. dla O. S. zegarki o łącznej wartości 36.450,00 USD - podpisał w zastępstwie M. O. D. O. (1) wraz z dokumentem SAD str. 63-66 dotyczącym ww. faktury.

Załącznik nr 1 do akt sprawy, załącznik nr 6 do akt sprawy,

Analiza kryminalna k. 9055-9064, 13890-13899,13910-13940, 15676-15684, 15685-15876

Zestawienie dokumentów pozyskanych w drodze międzynarodowej pomocy prawnej k.15787 -15800

Wyjaśnienia i zeznania K. O. (2) k.27-28, 1242v-43, 5295v-5296, 12873- 12876, 15852-15853, 19028-19030, P. B. k. 695v-709, K. B., J. C. k.1227v-1228, 1233v, T. Ś., E. L. (1) k.3402-04,18363-18364, E. L. (1) 4117v-4119v, 4431v- (...), 4610v- (...), (...)- (...), M. R. (2) k.4486v , M. D. (1) k.3427v-3429, 4436v-4439v, 10872-10875, 4927v i a.o. w jego sprawie k.10853-10869, akt zgonu ww. k.15324, A. J. (1) k.3478v-3483, 3522v-3523,3600v-3602,3831v, 3935v-3936, 12006-12009,18364-18366, Ł. C. (1) k.3918-3920, 12921-12925, 14388v-14390v, 14115v-14118, 18374-18375,R. K. k.4004v-4005v4224v- (...), 4297v- (...), (...)- (...), R. F. k.4149v-4150v, 18977-18978, P. S., R. M., A. N., J. K., M. D. (2) k.4256v-4257, 4258v-4259, 4260v, 4262v, 4303v,- (...), 4305v, (...)- (...), D. K. (2) k.4266v-4267, M. C. k. 4273v-4274, S. C. k.4013-4014, 4299-4300, 18371-18372, J. M. k.4326v, M. B. (2) k. 4327v-4330v, 18978 J. S. k. 4331v-4333, 18978-18979, J. W. (1) k. 4334v-4337v, 18979-18980, G. G. (2) k. 4338v- 4340v, 18980, Z. K. k.13279v-13280, 18810-18811, A. W. (2) k. 13286v-13287,18811, J. D. k.4343v-4344, D. M. (2) k. 4345v-4346, P. K. (1) k. 4347v, G. R. (1) k. 4349v-4350, A. G. (3) k.4351v-4352, A. P. (3) k. 4353v-4354, R. L. k. 4356v, P. F. k.4358v, M. K. k. 4360v, M. Ż. k.4362v, D. M. (3) k. 4364v, T. C. k. 4366v, A. K. (2) k. 4369v, W. M. (3) k. 4376v, L. N. (2) k.4380v,

UC G. L. W. k.4441v, 443v, L. B. k. 4445v, 4447v, J. J. (4) k. 4449v, 4452, J. N. k. 4460v, G. R. (2) k. 4462v-4463, R. P. k.4464v-4465, W. M. (3) k.4952v, L. N. (2) k.4954v,H. F. k. 4523v-4525, R. G. k.4902v-4903,5029v-5030,

18517, R. J. (2) k.9647-9648 /zmarł k.18493/ w zw. z k.18498, W. S. (3) – k. 4918v, L. K. (2) k.13105v-13107,18810, E. L. (2) k.15579v-15581, G. J. – 4666v, P. R. k. 5276v– 5280, częściowo wyjaśnienia i zeznania J. J. (1) k.11910–11914, 13616, 15117- 15118, 18190, A. G. (1) k.13071v-13075v, 14255v-14256,18812-18814, J. Z. k. 13795v-13797v, 13798v-13799v, k. 14410v-14114v /odczytane bo zmarł k.18812/, B. N. k.14385v-14387 , 18902-18903, wyjaśnienia A. C. (1) k.19694,19709-19713 /zmarł/, zeznania i wyjaśnienia D. K. (1) k.19715-19719,19762-19763, wyrok S.R. B. II K 84/07 z 24.09.2007r. k.17745-17746v, a.o. Ds. 7/06 k. 19672-19692, wyrok skazujący L. R. (1) k. 1265-1266 akt sprawy IV Ks 6/06 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ, odpisy dokumentów z ww. akt k.12058- (...), dokumenty z Izby Celnej w W. stanowiące załącznik do IV Ks 6/06, pisma UC z załącznikami k.1606-1610, 1615-1666, pomoc prawna (...)- (...), dokumentacja i pisma US i UC k.6122-6125v, 6151-6180, pismo Głównego Urzędu Cel k.6150, dokumentacja z US W.-T. k.9621-9642, 10445-10469, 10749-10837, 19167-19185

Zeznania M. J. /B./ k.10974-10976, 12474v-12475, 12508v-12509, 18518, T. F. k.11040v-41, 12501v-12502, 18520, zeznania i wyjaśnienia L. R. (1) – k.11712 , 18814 z akt VI Ks 6/06 SR dla Warszawy Pragi-Północ k.171, 279-280, 319-320, 1259, 1262-1264, zeznania M. B. (3) k.11787-11789, 12454v, 12512v w zw. k. 18521, zeznania J. G. (1) k.11795-11797

Wyjaśnienia i zeznania S. N. (1) k.12344-12348 ,18308-18311, A. G. (1) k.13071v-13075v, 14255v-14256,18812-18814, z akt IV Ks 6/06

Schemat przestępczego działania opisany powyżej oraz potwierdzony przez inspektorów kontroli skarbowej, przedstawiony jest w kopiach przechwyconych grypsów przekazywanych w Areszcie Śledczym w W. pomiędzy M. O. (1) a D. O. (1) za pośrednictwem S. S. (1).

Dowód: zatrzymane „grypsy” k. 3389, 3400

EKSPERTYZA KRYMINALISTYCZNA z dnia 22.01.2001

/k. 1275-1284/ Z ekspertyzy kryminalistycznej sporządzonej przez J. W. (2)-biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów wynika, że :

1) podpisy na dziewięciu dokumentach: (...)nr:

-167/01/99 (data wystawienia i sprzedaży: 9.01.1999 r.), k. 1225 (Tom VII) -178/01/99 (data wystawienia i sprzedaży: 27.01.1999 r.), k. 1224 (Tom VII) -201/02/99 (data wystawienia i sprzedaży: 10.02.1999 r.), k. 1223 (Tom VII) -205/02/99 (data wystawienia i sprzedaży: 12.02.1999 r.), k. 1222 (Tom VII) -210/02/99 (data wystawienia i sprzedaży: 15.02.1999 r.), k. 1221 (Tom VII) -220/03/99 (data wystawienia i sprzedaży: 5.03.1999 r.), k. 1220 (Tom VII) -335/04/99 (data wystawienia i sprzedaży: 2.04.199 r.), k. 1219 (Tom VII) -350/04/99 (data wystawienia i sprzedaży: 9.04.1999 r.), k. 1218 (Tom VII) -371/04/99 (data wystawienia i sprzedaży: 10.04.1999 r.), k. 1217 (Tom VII) w pozycji nabywca zostały nakreślone przez K. O. (2),

2) podpis widniejący w pozycji odbiorca na fakturze nr (...) (data wystawienia i sprzedaży: 30.04.1999 r.)- został nakreślony przez K. O. (2).

OPINIA Nr (...) z dnia 20.07.1999 r.

/k. 15539-15562/ Z w/w opinii wynika, że podpis o treści (...) w pozycji (...) na fakturze VAT nr (...) wystawionej przez PHU (...) /k. 9653/, TOM XLIX nakreślony został przez S. S. (1).

Postępowanie o podrobienie w/w dokumentu toczy się przed Sądem Rejonowym w Elblągu, sygn. akt: II K 1038/07

EKSPERTYZA KRYMINALISTYCZNA B. (...) - (...) k. 16084-16169/

Z ekspertyzy kryminalistycznej z dnia 08.12.2004 r. - sporządzonej przez R. R. - biegłego z zakresu badania pisma ręcznego wynika, że S. S. (1) nakreślił :

- 1) wpisy w wierszach faktury nr (...) z dnia 08.10.1998 r. - k. 4229
- 2) wpisy w wierszach faktury nr (...) z dnia 18.10.1998 r. - k. 4221
- 3) zapis słowa „oświadczenie” na podłożu faktury nr (...), -k. 68
- 4) wpisy w wierszach faktury nr (...) z dnia 03.12.1998 r., -k. 2966
- 5) wpisy w wierszach faktury nr (...) z dnia 04.12.1998 r., -k. 2966
- 6) wpisy w wierszach faktury nr (...) z dnia 15.12.1998 r., -k. 2967
- 7) wpisy w wierszach faktury nr (...) z dnia 22.12.1998 r., - k. 2967
- 8) wpisy w wierszach faktury nr (...) z dnia 23.12.1998 r., -k. 2969
- 9) wpisy w wierszach faktury nr (...) z dnia 31.12.1998 r., - k. 2969
- 10) podpisy pod nadrukiem (...) na kopii Umowy (...) z dnia 22.09.1998 r., k. 2742
- 11) podpisy pod nadrukiem (...) na kopii umowy (...) z dnia 14.09.1998 r., k. 2743
- 12) podpisy pod nadrukiem (...) na kopii umowy (...) z dnia 11.08.1998 r., k. 2750
- 13) podpisy pod nadrukiem (...) na kopii umowy (...) z dnia 22.09.1998 r., wraz z adnotacją „za zgodność z oryginałem” i nieczytelny podpis k. 2752
- 14) podpisy pod nadrukiem (...) na kopii umowy (...) z dnia 23.07.1998 r., oraz adnotacją : „ za zgodność z oryginałem” -k. 2754
- 15) podpisy pod nadrukiem (...) na kopii umowy (...) z dnia 14.02.1999 r., k. 3182
- 16) podpisy pod nadrukiem (...) na kopii umowy (...) z dnia 03.04.1999 r., k. 3332
- 17) podpisy pod nadrukiem (...) na kopii umowy (...) z dnia 06.04.1999 r., k. 3334
- 18) podpisy pod nadrukiem (...) na kopii umowy (...) z dnia 12.04.1999 r., k. 3336
- 19) podpisy pod nadrukiem (...) na kopii umowy (...) z dnia 23.04.1999 r., k. 3338
- 20) podpisy pod nadrukiem (...) na kopii umowy (...) z dnia 30.04.1999 r., k. 3340
- 21) podpisy pod nadrukiem (...) na kopii umowy (...) z dnia 16.05.1999 r., k. 3352
- 22) podpisy pod nadrukiem (...) OSOBY (...) na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 02.06.1999 roku, k. 4251 i 178
- 23)) podpisy pod nadrukiem (...) OSOBY (...) na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 06.06.1999 roku, k. 4252 i 179

24)) podpisy pod nadrukiem (...) OSOBY (...) na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 03.03.1999 roku, k. 4238 i 143 A 25) podpisy pod nadrukiem (...) OSOBY (...) na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 06.04.1999 roku, k. 4240i i 152

26)) podpisy pod nadrukiem (...) OSOBY (...) na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 12.04.1999 roku, k. 4241 i 158

27)) podpisy pod nadrukiem (...) OSOBY (...) na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 23.04.1999 roku, k. 4243 i 160

28)) podpisy pod nadrukiem (...) OSOBY (...) na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 30.04.1999 roku, k. 4247 i 173

29)) podpisy pod nadrukiem (...) pod FAKTURĄ VAT z dnia 18.06.1998.

30) podpisy pod nadrukami: „imię, nazwisko i podpis osoby uprawnionej do wystawienia faktury na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 25.06.1998 R., k. 4217 i 11

31) podpisy pod nadrukami: „imię, nazwisko i podpis osoby uprawnionej do wystawienia faktury na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 24.07.1998 R., k.4218 i 22

32) podpisy pod nadrukami: „imię, nazwisko osoby uprawnionej do wystawienia faktury na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 25.08.1998 r., k. 4219 i 35

33) podpisy pod nadrukami: „imię, nazwisko osoby uprawnionej do wystawienia faktury na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 08.10.1998 r., k. 4220 i 54

34) podpisy pod nadrukami: „imię, nazwisko osoby uprawnionej do wystawienia faktury na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 18.10.1998 r., k. 4221 i 61

35) podpisy pod nadrukami: „imię, nazwisko osoby uprawnionej do wystawienia faktury na dwóch wydrukach FAKTURY VAT NR (...) z dnia 30.10.1998 r., k. 4222 i 67

36) podpisy pod nadrukiem: 'podpisy osoby upoważnionej do wystawienia faktury' na oryginale i kopii FAKTURY (...) z dnia 15.09.1998, k. 2744 i 42

37) podpisy pod nadrukiem: 'imię i nazwisko osoby upoważnionej do wystawienia faktury' wykonane na FAKTURZE VAT NR (...) z dnia 12.08.1998 r. oraz pod zapisem za zgodność z oryginałem na kopii ww. faktury, k. 2749 i 29

38) podpisy pod nadrukami - (...) - na oryginale i kopii FAKTURY VAT NR (...) z dnia 24.07.1998 r. oraz pod zapisem: „Za zgodność z oryginałem" na kserokopii ww. faktury, k. 2756 i 12

39) podpisy pod nadrukami - (...) - na oryginale i kopii FAKTURY VAT NR (...) z dnia 31.07.1998 r. oraz pod adnotacją: „Za zgodność z oryginałem" na kserokopii ww. faktury, k. 2757 i 28

40) podpisy pod nadrukami - (...) - na oryginale i kopii FAKTURY VAT NR (...) z dnia 31.08.1998 r. oraz pod adnotacją: „Za zgodność z oryginałem" na kserokopii ww. faktury, k. 2758 i 41

41) podpisy pod nadrukami - (...) - na oryginale i kopii FAKTURY VAT NR (...) z dnia 15.02.1999 r., k. 3183, 126

42) podpisy pod nadrukiem: „ Imię i nazwisko osoby upoważnionej do wystawienia faktury" pod FAKTURA VAT NR (...) z dnia 17.11.1998 r. . k. 68

43)) podpisy pod nadrukiem: „ Imię i nazwisko osoby upoważnionej do odbioru faktury", oraz częściowo czytelny podpis : (...) w okienku z nadrukiem: „ imię i nazwisko osoby upoważnionej do wystawienia faktury" pod FAKTURA VAT NR (...) z dnia 30.11.1998 r., k. 72

44) podpis pod nadrukiem: „pieczętka i podpis dostawcy" pod FAKTURA VAT NR (...) z dnia 03.12.1998 r., k. 73

45) podpis pod nadrukiem: „pieczętka i podpis dostawcy" pod FAKTURA VAT NR (...) z dnia 04.12.1998 r., k. 77

46) podpis pod nadrukiem: „pieczętka i podpis dostawcy" pod FAKTURA VAT NR (...) z dnia 15.12.1998 r., k. 89

47) podpis pod nadrukiem: „pieczętka i podpis dostawcy" pod FAKTURA VAT NR (...) z dnia 22.12.1998 r., k. 107

48) podpis pod nadrukiem: „pieczętka i podpis dostawcy" pod FAKTURA VAT NR (...) z dnia 23.12.1998 r., k. 113

49) podpis pod nadrukiem: „pieczętka i podpis dostawcy" pod FAKTURA VAT NR (...) z dnia 31.12.1998 r., k. 116

50) podpis pod oświadczeniem z dnia 11.08.1997 r., poprzedzonym wyrazem -„Pełnomocnik...", k. 1, zał. 5

51) podpis pod oświadczeniem z dnia 11.08.1997 r. , za wyrazem „ Pełnomocnik...", k. 2, zał. 5

52) podpis pod oświadczeniem z dnia 12.08.1997 r. , k. 3 zał. 5

53)) podpis pod oświadczeniem z dnia 18.08.1997 r. , za wyrazem „ Pełnomocnik...", k. 4, zał. 5

Dokumenty w postaci :

1) maszynopisu pisma o numerze (...) /37- (...), z dnia 16.11.1999 r. , kierowanego do P. M. D. (1), przez ZUS O/ G., k. 3268

2) maszynopisu dokumentu zatytułowanego (...) o numerze (...) t/37- (...), z dnia 16.11.1999 r. wydanego przez ZUS O/ G., k. 3269

3) Zaświadczenie o numerze US III (...), z dnia 24.11.1999 r., wydanego przez Urząd skarbowy w G., k. 3270

4) (...) o numerze US III (...), z dnia 16.11.1999 r., wydanego przez Urząd Skarbowy w G., k. 3270

są imitacjami wykonanymi techniką montażu wydruków tekstu z kopiami elektrostatycznymi pieczęci.

W odniesieniu do dokumentów przedsiębiorstwa (...) z załącznika nr 4 do akt sprawy, z wyjaśnień D. O. (1) wynika, że to jego podpisy widnieją na:

- fakturach eksportowych, w miejscu osoby wystawiającej fakturę, na kartach: 62,78, 84,146, 149, 163, 167

- dokumentach SAD z kart: 85-86, 87-88, (...)

- liście płac za miesiąc grudzień 1998 r.

- fakturach eksportowych, w miejscu osoby wystawiającej fakturę, na kartach: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)

- bankowych dowodach wpłaty na kartach: (...), (...), (...)

- poleceniu u góry karty 3100 i na znajdującym się obok odcinku czeku

- upoważnieniu do kontroli z karty 3114

- karcie wzoru podpisu z karty 3297
- wniosku o zawarcie umowy leasingu z karty 3275
- pismach z kart: (...), (...), (...)
- bankowych dowodach wpłat i poleceń przelewów na kartach: (...)- (...), (...)-13-364, (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...)

Z wyjaśnień oskarżonego M. O. (1) wynika, że to jego podpisy znajdują się:

(TOM II załącznika nr 4)

- w miejscu odbiorcy faktury VAT na kartach: 1, 1 la, 12, 22a, 28, 29, 35, 35a, 41, 42, 46, 52, 53, 54, 61, 67, 72, 73, 77, 83, 89, 93, 100, 107, 113, 116, 120
- w miejscu osoby wystawiającej fakturę na kartach: 2, 5, 8, 13, 16, 19, 23, 30, 36, 43, 47, 55, 58, 69, 90, 94, 97, 101, 104, 108, 128, 155, 175d, 176e,
- na dokumentach SAD na kartach: 3,4,6, 7, 9, 10, 14, 15, 17, 18, 20, 21, 24, 26, 31, 33, 37, 39, 44, 45, 48, 50, 56, 57, 59, 60, 63, 65, 70, 71, 75, 79, 81, 91, 92, 95, 96, 98, 99, 102, 103, 105, 106, 109, 111,
- na dowodach wpłaty KP z kart: 119, 131
- pod pismami na kartach: 119-120c, 131-132b, 131-132c, 131-132d

TECZKI: dowody księgowe lipiec 1998

- na fakturach VAT w miejscu odbiorcy faktury z kart: 4, 6
- na umowie z karty 13

TECZKI: dowody księgowe sierpień 1998

- na fakturach VAT w miejscu odbiorcy faktury na kartach: 2, 9, 13 TECZKI: dowody księgowe wrzesień 1998
- na fakturze VAT w miejscu odbiorcy faktury na karcie: 11 TECZKI: dowody księgowe październik 1998

- na fakturach VAT w miejscu odbiorcy faktury na kartach: 3,11, 13 TECZKA : „koszty sprzedaż grudzień 1998”

- na fakturze VAT w miejscu odbiorcy faktury na karcie: 6
- Dokumenty i kserokopie z akt sprawy
- na fakturach VAT w miejscu odbiorcy faktury na kartach od 3430 do (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), 4910, 4930, (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...),
- na fakturach VAT w miejscu osoby wystawiającej fakturę na kartach: (...) do (...), (...), (...), od (...) do (...), (...), (...), (...), od (...) do (...), od (...) do (...), (...), (...)
- na fakturach eksportowych, w miejscu osoby wystawiającej fakturę, na kartach: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), 4940, (...), (...)
- na dokumentach SAD z kart: (...), (...), (...), (...), 4970
- pod pismem na k. 4230

- na umowie z kart 12806

Z wyjaśnień M. O. (1) wynika, że na karcie 74 TOM-u II załącznika nr 4 w miejscu osoby wystawiającej fakturę widnieje podpis o treści : (...), jednakże to nie on go nakreślił.

Z przesłuchania Ł. C. (1) (...) - (...) (dotyczy Rolka) wynika, że to jego podpisy widnieją na fakturach:

- nr 02/04/99 z dnia 05.04.1999 r. /k.4239/
- nr 03/04/99 z dnia 12.04.1999 r. /k. 4242/
- nr 04/04/99 z dnia 26.04.1999 r. /k. 4244/
- nr 05/04/99 z dnia 28.04.1999 r. /k. 4245/
- nr 06/04/99 z dnia 29.04.1999 r. /k. 4246/
- nr 01/05/99 z dnia 09.05.1999 r. /k.4248/
- nr 02/05/99 z dnia 07.05.1999 r. /k. 4249/
- nr 03/05/99 z dnia 31.05.1999 r. /k.4250/
- 06/03/99 z dnia 25.03.1999 r. / k. 3044 /
- 07/03/99 z dnia 27.03.1999 r. / k. 3046 /
- 08/03/99 z dnia 29.03.1999 r. / k. 3048 /
- 09/03/99 z dnia 31.03.1999 r. / k. 3049 /

Z zeznań K. O. (2) k.12872-12876 (firma (...)) wynika, że to jego podpisy widnieją na:

- fakturach VAT Nr (...) z dnia 22.04.1999 r. i 14/5/1999 z dnia 15.05.1999 r. /k. 35-38/
- fakturach VAT Nr: 7/4/1999 z dnia 03.04.1999, 8/4/1999 z dnia 10.04.1999, 9/4/1999 z dnia 11.04.1999, 10/4/1999 z dnia 21.04.1999, 12/5/1999 z dnia 08.05.1999, 13/5/1999 z dnia 15.05.1999, 15/6/1999 z dnia 08.06.1999, 16/7/1999 z dnia 30.07.1999, 17/7/1999 z dnia 30.07.1999, 18/7/1999 z dnia 30.07.1999, 19/7/1999 z dnia 31.07.1999, 2/1/1999 z dnia 28.01.1999, 3/2/1999 z dnia 06.02.1999, 4/2/1999 z dnia 12.02.1999, 5/2/1999 z dnia 19.02.1999, 6/3/1999 z dnia 15.03.1999, 11/4/1999 z dnia 22.04.1999, 14/05/1999 z dnia 15.05.1999 (k. 42, 43, 44, 45, 47, 48, 51, 53, 54, 55, 56, 1027-1031, 1036-1037, 1040)
- fakturze VAT Nr (...) (k. 1052)
- fakturach VAT nr (...) (k. 1217-1225)
- kopiach czeków nr (...), (...)(...), (...)(...), (...), (...), (...) (K. 1000, 1003, 1004, 1007, 1011, 1013)

Oskarżony S. S. (1) w nieustalonym okresie czasie w 1999 roku przez okres nie mniej niż dwóch miesięcy w E., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił S. N. (1) nie mniej niż ośmiokrotnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 40 gram, za łączną kwotę nie mniejszą niż 360 złotych oraz w zamian za założenie przez S. N. (1) działalności gospodarczej w S. pod nazwą (...), która posłużyła S. S. (1) do przestępstwa wyłudzenia zwrotu podatku VAT z Urzędu Skarbowego W. T.. Oskarżony S. S. (1) jednocześnie w 1999 roku, przez nieustalony okres czasu, w E., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił J. G. (1) nie mniej

niż pięciokrotnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 100 gram, za łączną kwotę nie mniejszą niż 1800 złotych

Dowody: zeznania J. G. (1) k.11795-11797, 12918v-12919, 12519-12520 odczytano k.18812, wyjaśnienia i zeznania S. N. (1) k.12344-12348, 14092 (...), (...)- (...), odpis wyroku skazującego S. N. za posiadanie narkotyków k.12551, opinia ustna biegłego A. P. (4) /k.18981-18982 teza dowodowa/ k.19042-19043.

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego S. S. (5) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów, odmówił składania wyjaśnień. W czasie kolejnych przesłuchań przyznał się do podrabiania podpisów swego ojca na dokumentach – w tym fakturach vat dotyczących TRAMP, wyjaśnił, iż myślał że skoro ma pełnomocnictwo od ojca do działania w jego imieniu, to może tak czynić, firmę (...) prowadził sam, jego ojciec o niczym nie wiedział. Przyznał również, że podrabiał na dokumentach J., w tym na fakturach, podpisy A. J. (1) tj. m.in. składał je na fakturach, ale za jej wiedzą i zgodą.

Dowód: wyjaśnienia S. S. (1) k. 10887, 10893-10894,12955, 15333, 13974, 15531-37, 18126 .

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego i oskarżonego D. O. (1) nie przyznał się do zarzucanych działań dotyczących M., skorzystał z prawa do odmowy wyjaśnień. Jedynie w trakcie jednego z przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym wskazał na okazywanych jemu dokumentach gdzie znajdują się jego podpisy tj. np. na fakturach, listach płac, dokumentach bankowych, poleceniach przelewów.

Dowód: wyjaśnienia D. O. (1) k.4570-4571, 4581-4582v, 15839, 16267-16268, 4660-61v, 16266-16268, 18125

S. S. (1) w toku postępowania przygotowawczego i sądowego poddano badaniom psychiatrycznym przez dwóch biegłych psychiatrów oraz raz był badany przez psychologa. W swych opiniach biegli psychiatrzy stwierdzili, że S. S. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli psychiatrzy rozpoznali u niego osobowość nieprawidłową, zespół zależności alkoholowej, ma on zachowane rozumienie wypowiedzianych od niego treści. W opinii psychologicznej biegła stwierdziła iż wykazuje on prawidłowy rozwój umysłowy, intelekt plasuje się powyżej przeciętnej, zaburzona jest sfera emocjonalno-społeczna, oskarżony wykazuje zaburzenia sfery popędowej, dysfunkcje ośrodkowego układu nerwowego m.in. z powodu nadużywania alkoholu, środków psychoaktywnych

Materiał z akt sprawy, zdaniem biegłych, nie daje podstaw do przyjęcia, że S. S. (1) w inkryminowanym czasie znajdował się w stanie patologicznych zakłóceń czynności psychicznych. W odniesieniu do zarzucanych mu czynów przestępczych, nie miał on zniesionej ani ograniczonej w znacznym stopniu zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem Warunki art. 31 § 1 i 2 k.k. nie mają zastosowania. W aktualnym stanie zdrowia licznego może on uczestniczyć w czynnościach procesowych. Poczytalność jego zarówno w chwili popełnienia zarzucanych czynów, jak i w toku postępowania procesowego, nie budzi wątpliwości.

Dowód: opinie sądowo-psychiatryczne k.11151-11154,13510-13512,16882-16884 opinia psychologiczna k.13506-13509

Postępowanie karne co do M. O. (1) wyłączono do odrębnego rozpoznania k.18123-18124/

S. S. (1) jest osoba karana - vide dane o karalności k 19891-19893. Został skazany w sprawie o sygn. akt IX K 612/04 przez Sąd Rejonowy w Kielcach z 06.07.2005 za czyn z art. 286, 297 k.k. popełniony 07.07.2000r. – vide odpis wyroku k. 16823-16826, orzeczoną karę odbywał m.in. w trakcie tymczasowego aresztowania stosowanego w toku niniejszego postępowania sądowego – vide k.17021.

Został również skazany w sprawie o sygn. akt II K 295/05 Sądu Rejonowego w Elblągu z 14.04.2005r. za czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 286 k.k. w zb. z art. 270 k.k. w zb. z art. 297 k.k. popełniony 16.10.2000 - vide odpis wyroku k. 17196

Był również skazany przez Sąd Rejonowy w Bytowie – wyrok ten miał znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie jak w pkt I i IV wyroku – w sprawie o sygn. akt II K 84/07 z dnia 24.09.2007r. – vide odpis wyroku k. 17745-17746v

Skazał go również Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie o sygn. akt II K 231/10 z 30.06.2011r. za czyn z art. 205 dkk, za niektóre z zarzucanych czynów w tym podrabianie faktur przyjęto odmiennie niż we a.o. kwalifikację z kodeksu karnego skarbowego i umorzono postępowanie w tym zakresie z uwagi na przedawnienie karalności, były to czyny popełnione do końca 1997 roku, od marca do września 1998r – vide odpis wyroku k.18421-18426

S. S. (1) został również skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt IX K 15/09 z 22.01.2014r. m.in. za przestępstwa popełnione w latach 1999-2001 z art. 286,294, 270 k.k., w pkt 13 tego wyroku co do zarzutów z pkt XXVIII-XXXI a.o. sąd przyjął w miejsce kwalifikacji z kodeksu karnego kwalifikację prawną z art. 62§2 k.k.s - vide odpis wyroków Sądu I i II instancji k.19242-19251v i k.19856-19870v .

Został również skazany przez Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie o sygn. akt II K 124/10 z 21.01.2010r. z art. 244 kk

W zakresie podatku VAT i zarzutu z art. 76§1 k.k.s., w ramach firmy (...), za czerwiec i lipiec 1997 roku postępowanie karne toczyło się przed Sądem Rejonowym w Elblągu w sprawie o sygn. akt VIII Ks 31/02 i postanowieniem z 25.09.2003r. postępowanie to umorzono z uwagi na przedawnienie karalności - vide odpis postanowienia k. 18417-18418,

kk. (...) - 93

D. O. (1) został skazany w Czechach wyrokiem z dnia 20.12.2012r. za przestępstwa p-ko obrotowi gospodarczemu – vide dane o karalności k.19895-19896

Po wyłączeniu do odrębnego rozpoznania sprawy S. N. (1) został on skazany przez Sąd Rejonowy w Starogardzie Gdańskim w sprawie o sygn. akt II K 929/08 wyrokiem z 05.03.2009r. – vide odpis wyroku k. 18049-18049v

Wobec L. R. (1) wyrok skazujący za przestępstwo karno-skarbowe – vide odpis wyroku k. 1265-1266 akt sprawy IV Ks 6/06 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ - zapadł przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ.

K. O. (2) i Ł. C. (1) zostali skazani przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt IX K 324/03 wyrokiem z 13.03.2006r. – vide odpis wyroku k. k.18859-18566v.

Przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Krowodrzy w dniu 26.06.2003r. zapadł wyrok skazujący za czyn z 233§1 k.k. wobec A. G..

Sąd Rejonowy w E. wyrokiem z dnia 31.07.2003 skazał J. Z. za czyny z art. 233§1 k.k. i art. 238 kk.. – vide odpis wyroku k.14668-14669

W rozpoznawanej sprawie prawomocnym postanowieniem z 21 stycznia 2010 roku - vide k.17961-17968 – umorzono postępowanie, z powodu przedawnienia karalności, co do J. J. (1), J. R. (1) i R. J. (1) wobec odmiennego niż w a.o. / z uwagi na ówczesne stanowisko doktryny i Sądu Najwyższego/ zakwalifikowania zarzucanych im czynów, przyjęcie kwalifikacji prawnej z 76§1 i 62§1 k.k.s., nie uwzględniono wówczas wniosku obrońcy o umorzenie postępowania wobec S. S. (1), jednocześnie umorzono co do niego postępowanie z uwagi na przedawnienie karalności co do zarzutu VIII - z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 238 k.k.

Następnie wobec S. S. (1) umorzono postępowanie co do czynu z art. 191§1 k.k./ zarzut II/ z powodu przedawnienia karalności – vide k. 18036

Postanowieniem nie uwzględniono wniosku o umorzenie postępowania wobec D. O. (1) - vide k.18037

Odmówiono umorzenia postępowania i wobec M. O. (1) – vide k. 18092

Postępowanie karne co do R. B. w dacie wyrokowania pozostawało zawieszony- vide k.18044,19234, 19802, 19822, 19871,19884, 19897

Sąd zważył co następuje:

Nie budziło wątpliwości, że doszło do przedawnienia karalności czynu zarzucanego S. S. w pkt III aktu oskarżenia, stąd też postępowanie karne co do tego czynu, umorzono /pkt III wyroku/

W ustaleniach faktycznych jak i w rozważaniach pominięto czyn zarzucany D. O. w pkt XIV a.o. – postępowanie co do tego czynu umorzono /pkt IX wyroku/, rozstrzygnięcie to nie zostało zaskarżone przez strony i ww. oskarżonego, obrońca oskarżonego nie wniósł o sporządzenie pisemnego uzasadnienia w tym zakresie.

Świadkowie przesłuchani w toku postępowania karnego, a niewymienieni w ustaleniach faktycznych i rozważaniach zeznawali na okoliczności nieistotne dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonych, czy też na okoliczności którym oskarżeni nie zaprzeczali, stąd też zostali pominięci przy czynieniu ustaleń faktycznych i rozważaniach, pominięto też w uzasadnieniu świadków zeznających co do czynów co do których umorzono postępowanie, zeznających na okoliczności dotyczące postępowań nie objętych niniejszym aktem oskarżenia lub na temat czynu co do którego nie sporządzano pisemnego uzasadnienia / zarzut XIV dotyczący D. O. w kontekście wniosku obrońcy k. 19938/.

Powyższy wskazany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszystkich dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zgromadzony i ujawniony w sprawie materiał dowodowy Sąd ocenił zgodnie z dyrektywami zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k. Zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na poczynienie ww. ustaleń faktycznych, których odzwierciedleniem jest wydane orzeczenie merytoryczne. Uznane za wiarygodne dowody, tak z osobowych jak i nieosobowych źródeł dowodowych, przedstawione przez oskarżyciela jak i te przeprowadzone w toku postępowania sądowego z urzędu przez Sąd, potwierdziły zasadności zarzutów wobec oskarżonych, co znalazło swe odzwierciedlenie w treści wydanego przez Sąd wyroku. W zakresie zarzutu z pkt I, IV, i VI z uwagi na treść wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Bytowie wobec S. S. i przyjęcie co do tego oskarżonego instytucji czynu ciągłego w rozpoznawanej sprawie wyeliminowano zachowania tego oskarżonego popełnione w okresie objętym ww. skazaniem, wobec ustalenia odmiennego niż oskarżyciel przystąpienia przez D. O. do przestępczego procederu zmodyfikowano wobec tego oskarżonego czas popełnienia przypisanego przestępstwa, a tym samym wobec ww. oskarżonych zmodyfikowano łączną wartość wyłudzonego zwrotu podatku VAT i kwoty tego podatku, którą usiłowali wyłudzić.

Sąd w trakcie przewodu sądowego uprzedzał również strony i obrońców o możliwości zakwalifikowania czynów z innego przepisu – art. 399§1 k.p.k.

Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować rzetelność opinii biegłych lekarzy psychiatrów, psychologa, z zakresu badania pisma ręcznego oraz z zakresu toksykologii. Opnie ww. nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron oraz obrońców. Należy wskazać, iż ww. opinie sporządzone zostały przez osoby posiadające odpowiednią wiedzę oraz kwalifikacje, stąd też znano je za w pełni wiarygodne. Po dokładnym przeanalizowaniu wniosków zawartych we wskazanych wyżej opiniach Sąd postanowił dać im wiarę w całej rozciągłości. Treść opinii nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, tak z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, jak i z racji ugruntowanych reguł doświadczenia życiowego, a ponadto, konkluzje zamieszczone w ich treści w sposób wyczerpujący udzielają odpowiedzi na pytania postawione w tezie dowodowej. Analizując je stwierdzić należało, że są one szczegółowe i wyjaśniają podstawy sformułowania przez biegłych przyjętych tam wniosków. Sąd nie stwierdził, aby istniały jakiegokolwiek podstawy by kwestionować wartość dowodową tychże opinii.

Żadna z osób oskarżonych nie miała zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia swoich zachowań i pokierowania swoim postępowaniem. Obaj oskarżeni są osobami dorosłymi, którzy powinni

zdawać sobie sprawę ze znaczenia i konsekwencji swoich czynów oraz obowiązujących norm prawnych i moralnych. Nie działali także pod wpływem przymusu i nie zaszła żadna z okoliczności, która mogłaby wyłączyć ich winę.

Sąd nie kwestionował mocy dowodowej żadnego z dokumentów urzędowych zgromadzonych w toku niniejszego postępowania, w tym uzyskanym w drodze międzynarodowej pomocy prawnej. Dokumenty te sporządzone zostały przez upoważnione do tego osoby, zgodnie z przyjętymi regułami, a ponadto, w toku postępowania nie zostały stwierdzone żadne okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę do zanegowania prawdziwości wskazanych w nich faktów.

Nie kwestionując zeznań świadków nieprzywołanych z imienia i nazwiska przy ustaleniach stanu faktycznego stwierdzić należy iż były one nieistotne co do głównego przedmiotu procesu i ewentualnego sprawstwa każdego z oskarżonych.

Z osób uprzednio współoskarżonych, objętych aktem oskarżenia w sprawie V Ds. 147/02, jako wiarygodne w całości Sąd uznał wyjaśnienia i następnie złożone zeznania S. N. (1). Wyjaśnienia i zeznania ww. cechowała szczerość, nie istniały żadne okoliczności które wskazywałyby na to, że ww. pomawia i celowo obciąża S. S.. Za wiarygodnością ww. przemawia również to, iż jego depozycje pozwoliły na przypisanie S. S. mniejszej ilości udzielonej S. N. substancji odurzającej niż ta wskazana w zarzucie aktu oskarżenia. Wyjaśnieniom i zeznaniom pozostałych współoskarżonych Sąd dał wiarę w niewielkiej części, w takiej w jakiej były one zgodne z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, tj. w zakresie znajomości i współpracy z S. S. (1), M. i D. O. (1), w zakresie iż istniały niewielkie partie czy ilości towaru, którym obracali z ww. oskarżonymi - w celu uwiarygodnienia przeprowadzanych transakcji handlowych w „łańcuszku firm” i uwiarygodnienia ostatecznej, końcowej sprzedaży kontrahentom zagranicznym /fikcyjnym/ przed pracownikami Agencji (...), Urzędów Celnym i Urzędów Skarbowych. Jednakże w postępowaniu wykazano, iż nie istniał towar w takiej ilości jak w zakwestionowanych fakturach, a wystawiane pomiędzy poszczególnymi podmiotami faktury vat dokumentowały zdarzenia gospodarcze, które nie zaistniały i były tzw. „pustymi, fikcyjnymi fakturami”. W tym miejscu należy wskazać, iż kwestia wystawiania i posługiwania się fikcyjnymi, nierzetelnymi inaczej zwanymi „pustymi” fakturami tj. dokumentującymi nieistniejące zdarzenia gospodarcze i ich ocena prawno- karna przez długi okres czasu była dwojako oceniana tak przez orzecznictwo sądowe jak i poglądy doktryny – chodzi tu o instytucję idealnego zbiegu z art. 8 k.k.s. kwestię czy zachowania takie kwalifikować jako przestępstwa powszechne czy przestępstwa karno-skarbowe, co prowadziło do wydawania w podobnych stanach faktycznych odmiennych orzeczeń. Dopiero uchwała Sądu Najwyższego o czym poniżej rozstrzygnęła powyższą kwestię, co znalazło swe odzwierciedlenie w wyroku zapadłym rozpatrywanej sprawie wobec S. S. i D. O. tj. pozostawienie kwalifikacji prawnej z kodeksu karnego. Notabene jeszcze przed ww. uchwałą Sądu Najwyższego inne sądy rejonowe podzieliły zasadność przyjętej przez oskarżyciela publicznej kwalifikacji prawnej – np. Sąd Rejonowy w Starogardzie Gdańskim co do S. N., Sąd Rejonowy w Bytowie m.in. co do S. S..

Jako niewiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonych S. S. (1) i D. O. (1) w zakresie jakim nie przyznali się do zarzutów. Obaj oskarżeni de facto ograniczyli się do prostego zaprzeczenia zarzutom, skorzystali z prawa do odmowy wyjaśnień. Jedynie w postępowaniu przygotowawczym, każdy z nich odniósł się do okazywanych dokumentów wskazując gdzie nanieśli swe zapisy, S. S. przyznał, iż fałszował podpisy na dokumentach A. J. i swego ojca M. S., wyjaśnił dlaczego to czynił i co nim kierowało. Sąd uznał zaprzeczenie oskarżonych treści zarzutów jako jedynie linię obrony mającą ich uchronić przed odpowiedzialnością karną, wszak za ich sprawstwem przemawia uznany przez Sąd za wiarygodny obszerny materiał dowodowy. W ocenie Sądu D. O., pozostając w bliskich relacjach z S. S. i swoim bratem M. O. (1), miał całkowitą świadomość bezprawności proceduru, w którym to od ustalonego momentu tj. od października 1998 roku, brał pełen udział jako współsprawca czynu zabronionego, a który wcześniej w niektórych zdarzeniach towarzyszył swemu bratu M., że wykorzystywane są podrobione dokumenty np. takiej jak faktury sprzedaży sprzętu komputerowego i kabli głośnikowych przez K. N., PHU (...), wszak ww. faktury – stanowiące początek łańcuszka transakcji” dostarczał K. O. (2) / PHU (...)/, czy do (...) i s.c. (...), że eksport tych towarów jest fikcyjny, że transakcje te służyły wyłudzeniu zwrotu naliczonego przy ostatnim zakupie przed sprzedażą do kontrahenta zagranicznego podatku VAT.

Ustalony stan faktyczny wykazał, iż przypisane przestępstwa dotyczące wyłudzenia zwrotu podatku vat były bardzo dobrze zaplanowane, przemyślane i realizowane. Sprawcy byli dobrze zorientowani jakie dokumenty trzeba pozyskać by ubiegać się w urzędach skarbowych o zwrot nadwyżki podatku naliczonego nad należnym przy eksporcie towarów tj. jego sprzedaży do zagranicznego kontrahenta przy stawce vat „o”. Orientowali się iż zwrot nie będzie warunkowany potwierdzeniem transakcji u zagranicznego nabywcy, że wystarczającym jest pozyskanie stosownych dokumentach potwierdzających tylko wywóz towaru z terytorium Polski. Posiadali więc takie niezbędne ilości towaru, które pozwoliły im na pozyskanie stosownej dokumentacji. Obieg towarów pomiędzy poszczególnymi podmiotami biorącymi udział w tym przedsięwzięciu, zlokalizowanymi w różnych miastach i podlegających różnym Urzędowi Skarbowym, pozwalał na wzrost ceny towarów na każdym z etapów jego obrotu, jak i utrudniał ujawnienie procederu – konieczność prowadzenia kontroli krzyżowych. Fingując w dokumentach poszczególne transakcje, posiadając ilość towaru, która uwiarygadniała je przed pracownikami agencji celnych, Urzędów Celnych wewnątrz kraju gdzie dokonywano odprawy celnej oraz Urzędów Celnych na placówkach granicznych gdzie towar ten przekraczał granicę RP -następnie wracając do kraju przez inne przejście graniczne- pozwoliło sprawcom pozyskać stosowną dokumentację uprawniającą ostatni podmiot z „łańcuszka firm” dokonujący sprzedaży za granicę, do ubiegania się o zwrot naliczonego przy nabyciu rzekomo wyeksportowanego towaru do kontrahenta zagranicznego podatku VAT.

Ustalono w śledztwie iż pierwsi dostawcy towaru, którym następnie obracano wykorzystując stworzony „łańcuszek firm” albo nie istnieją lub towar pochodzi z nieustalonego źródła. Firmy widniejące na tych fakturach jako sprzedający zaprzeczyły by oskarżeni i firmy z nimi powiązane byli ich kontrahentami – tj. (...), K. N., O. M., J., B. – nadto np. nie stosowano w ww. podmiotach takich wzorów faktur jak tych ujawnionych w postępowaniu, osoby widniejące jako wystawcy tych dokumentów w imieniu ww. firm nigdy nie pracowały w tych firmach, jak i faktury te nie były ujęte w ich dokumentacji, niektóre firmy nie prowadziły już działalności gospodarczej. Niewątpliwie oskarżeni wspólnie z osobami zaangażowanymi w proceder byli w posiadaniu pojedynczych sztuk towarów ujętych w fakturach tj. pojedynczych sztuk laptopów, pewnej ilości odzieży sportowej, pojedynczych zwoi kabla do głośników , pojedynczych zegarków, piór itp., ale były to tylko ilości niezbędne by uwiarygodnić transakcje, te same towary krążyły w obrocie pomiędzy poszczególnymi końcowymi firmami które dokonywały ich rzekomego eksportu do kontrahenta zagranicznego – również jak się okazało fikcyjnego – tylko po to by w dokumentacji tych firm wszystko się zgadzało, by były odprawy celne, SAD-y, by był potwierdzony wywóz towaru co umożliwiło zwracanie się o zwrot naliczonego VAT-u. Podmioty gospodarcze wykorzystane do przestępczego procederu pozakładano w różnych miejscowościach, miały powynajmowane biura, korzystały z pomocy biur rachunkowych. W postępowaniu nie ustalono żadnego zagranicznego kontrahenta, który potwierdziłby rzeczywisty charakter sprzedaży.

Zastosowany i ujawniony mechanizm potwierdza „grypsy” przechwycone w toku postępowania przygotowawczego.

Jako pełnowartościowy materiał dowodowy uznano pisma i dokumenty przedłożone przez poszczególne Urzędy Skarbowe – z L., M., E., W., K., M., S., G., N..

Nie dopatrzone się podstaw by kwestionować pisma firm, które miały być rzekomo pierwszymi dostawcami towarów, w których to zaprzeczały by kiedykolwiek utrzymywały kontaktu handlowe z oskarżonymi i podmiotami gospodarczymi zaangażowanymi w przestępczy proceder. Nie kwestionowana była również dokumentacja nadesłana przez banki. Sąd nie dopatrzył się powodów by kwestionować wiarygodność informacji pozyskanych przez oskarżyciela w wyniku realizacji licznych wniosków o zagraniczną pomoc prawną.

Sporządzane w toku śledztwa analizy kryminalne w sposób czytelny przedstawiają poszczególne transakcje do ostatniej sprzedaży kontrahentowi zagranicznemu, wykonano je w oparciu o dokumenty źródłowe.

Za wiarygodne uznano te wypowiedzi K. O. (2), w których przedstawił okoliczności założenia i zarejestrowania podmiotu gospodarczego o nazwie (...), świadek przyznał, iż za S. S. (1) przepuszczał przez jego firmę fikcyjne faktury zakupu od K. N. laptopów i przewodów głośnikowych i ich odsprzedaż do R., faktury otrzymywał gotowe od S. S. , jeśli coś w nich wypisywał to pod dyktando S. S.. Co prawda początkowo wyjaśniając w charakterze podejrzanego ww. nie przyznawał się do zarzutu, jednakże z biegiem czasu swoje stanowisko procesowe zmienił przekazując organom

ścigania swą rzeczywistą wiedzę o przestępstwie w którym uczestniczył i treści te uznano za wiarygodne, znalazły swe potwierdzenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Wskazać należy, iż świadek P. B., osoba przez pewien okres związana uczuciowo z S. S. zeznała, iż ten przyznał się jej do prowadzenia nielegalnych interesów, nadto groził jej by nigdy p-ko niemu nie zeznawała.

Wobec ujawnionego przestępczego mechanizmu, opisanego powyżej, tworzeniu pozorów przed organami celnymi rzeczywistych transakcji, Sąd nie dopatrył się powodów by odmówić wiarygodności przesłuchanym w charakterze świadków pracownikom poszczególnych Urzędów Celných, agencji celných, Urzędów Skarbowých.

Jako całkowicie wiarygodne źródło dowodowe potraktowano M. D. (1) i jego depozycje. Z ich treści wynika, iż istniał tylko obrót fakturami, a on sam był tylko figurantem, żadnego towaru nie było, wszystko załatwiał z M. O. i S. S., M. O. (1) pomagał D. O. (1), który wykonywał transporty zagraniczne – co potwierdzają stemple w jego paszporcie, pełnomocnikami w M. byli obaj O. – D. O. (1) zaangażował się w miejsce M. O. (1) od pewnego momentu.

Sąd nie znalazł też podstaw by odmówić wiarygodności zeznaniom A. J. (1), Ł. C. (1), z zeznań tego ostatniego świadka wynika, iż R. B. na początku był wykorzystywany przez S. S. jako typowy „słup”, potem jednak zaczął się wdrażać w prowadzony proceder.

Nie dopatrzono się podstaw do odmowy wiarygodności przesłuchanym świadkom świadczącym usługi księgowe poszczególnym osobom i podmiotom gospodarczym zamieszkanym w proceder. Wszyscy oni pracowali na dostarczanych im dokumentach, których prawidłowość nie budziła ich wątpliwości, nie weryfikowali ich pod względem merytorycznym a jedynie formalno-rachunkowym, w oparciu o tego dokumenty sporządzali przedkładane urzędowi skarbowemu deklaracje. Z zeznań osób zatrudnionych w K. N. wynika, tak jak i pism nadesłanych od tego podmiotu, iż M. i F. nigdy nie był kontrahentem K. N., nie sposób dopatrzeć się powodów by ww. mieli przekazywać organom ścigania nieprawdzie informacje w tym zakresie.

Za niewiarygodne uznano wyjaśnienia i zeznania J. J. (1), w których to ww. konsekwentnie twierdził, iż wszystkie transakcje, w tym sprzedaż zagraniczna, faktycznie miały miejsce. Uznać należało iż była to linia obrony ww., nadto wyjaśnienia/zeznania ww. były nielogiczne. J. J. podawał iż poznał Polaka mieszkającego w Szwecji, który z kolei znał z kolei obywatela Szwecji, który wyraził zainteresowanie zegarkami, dla realizacji sprzedaży z ww., wsiadał w Polsce na prom, na którym to miał przebywać ww. S. i na promie przekazywał towar, co wydaje się przecież nielogiczne i co dostrzegła osoba go przesłuchująca. J. J. nie potrafił odpowiedzieć na pytanie dlaczego i po co wsiadał na prom skoro mógł dokonać sprzedaży na terytorium Polski, nadto skoro znał kontrahenta, który przebywał na ww. promie to jemu mógł przecież zostawić wszelkie formalności celne. Odpowiedź w świetle całokształtu materiału dowodowego jest oczywiste, sprzedaż była fikcyjna, a rzeczony obywatel Szwedzki istniał tylko „na papierze”.

Istotnym dla sprawy była osoba świadka A. G. (1). Sąd uznał zeznania ww. za całkowicie wiarygodne, były od zgodne z zeznaniami Ł. C., a co do mechanizmu „opuszczania” towaru podlegającemu sprzedaży eksportowej przez granice RP spójne z tożsamym mechanizmem przedstawionym przez A. C. i D K., obrona nie zdołała wiarygodności tych zeznań podważyć. Zeznania te spowodowały, iż za niewiarygodne w całości potraktowano wypowiedzi L. R. w tym zakresie tj. że sprzedaż zagraniczna miała miejsce i nie była czynnością fikcyjną. Świadek G. w swych zeznaniach szczegółowo przedstawił wątek fikcyjnego zawiadomienia policji o włamaniu do samochodu i kradzieży dokumentów Rolka – za złożenie fałszywych zeznań dot. tego zdarzenia i fałszywego zawiadomienia o przestępstwie, został prawomocnie skazany, a czynów tych dopuścił się pod namową S. S.. Dodatkowo opisał swe wyjazdy do Rosji i na Ukrainę z L. R., którego rozpoznał na tablicach poglądowych. L. R. zgłaszał towar do wywozu u służb celných polskich, w Rosji i Ukrainie przedstawiali tylko paszporty, nie zgłaszali wwozu towaru, R. przed wjazdem do ww. krajów zrywał plomby celne umieszczone na posiadanym towarze i innym przejściem z ww. towarem wracali do Polski. Jako wiarygodne, spójne z zeznaniami A. G. uznano zeznania J. Z., który potwierdził fakt sfingowanego pod namową S. S. włamania do samochodu należącego do Rolka w K. i m.in. kradzieży komputerów i dokumentacji księgowej tego podmiotu, za co również został prawomocnie skazany.

W toku postępowania Sąd pozyskał istotne dla potwierdzenia wersji śledczych zeznania 2 osób skazanych w innym postępowaniu karnym /przed S.R. w B./. Jako w pewni wiarygodne uznano odczytane /z powodu śmierci świadka/ złożone w sprawie zakończonej przed Sądem Rejonowym w Bytowie wyjaśnienia A. C. (1). Jak powyżej wskazano przedstawił on taki sam, jak w niniejszej sprawie, zastosowany z jego udziałem mechanizm przestępstwa. Ww. wskazał iż towar widniejący na fakturze eksportowej wjeżdżał do kraju docelowego tj. Rosji i Ukrainy jednym przejściem granicznym i wracał do Polski innym przejściem, świadek zgłaszał go do odprawy, ale wcześniej robił odprawę wstępną w C., faktury, dokumenty, komputery do tego potrzebne otrzymywał od S. S., po przekroczeniu granicy udawał biznesmena, w torbie z laptopami miał wizytówki i różne dokumenty by uwiarygodnić że ma laptopa dla celów służbowych, nigdy nie zgłaszał wwozu laptopów tak do Rosji czy Ukrainy jak i do Polski, nie miał problemów z ich wwiezieniem, pieniądze na te wyjazdy zawsze otrzymywał od S. S., dodatkowo oskarżony ten w łańcuszku transakcji zawyżał ceny bo chodziło o zwrot jak największej kwoty watu z faktur zakupowych przed eksportem, po powrocie do Polski laptopy oddawał S. S., dodatkowo oskarżony ten przywoził jemu pieniądze na „zapłatę” za ten towar dla Rolka, uzyskany z urzędu skarbowego zwrot V. przelewał S. lub oddawał osobiście, podobna sytuacja miała miejsce z przewodami głośnikowymi, okularami tyle, że nie wywoził ich z kraju, wyjeżdżał z Polski bez towaru, chodziło jedynie by otrzymał pieczętkę w paszporcie potwierdzająca wyjazd z Polski, byle by wyjechał w dacie wskazanej przez S. S.. S. S. dostarczał mu potem ostemplowane dokumenty celne, przewody głośnikowe, szpulę lub dwie, posiadał tylko gdy dokonywał odprawę celną wewnątrz kraju. Fakty te potwierdził przesłuchany przed Sądem D. K. (1).

R. J. (1) w swych wyjaśnieniach i zeznaniach twierdził, że transakcje dotyczące laptopów były rzeczywiste, tyle, że nikt inny ich w firmie (...) nie widział, wyjaśnienia/zeznania te uznano za niewiarygodne, gdyż wykazano w postępowaniu fikcyjny charakter sprzedaży z H. do Jar-lexu.

Nie doszukano się również powodów podważenia wiarygodności zeznań J. G. (1) i wyjaśnień oraz zeznań S. N. (1) dotyczących okoliczności zarejestrowania przez S. N. podmiotu o nazwie (...) oraz roli tego podmiotu w przestępstwie. S. N., będąc dłużnikiem S. S. za otrzymywane środki odurzające, za namową S. S., że w ten sposób spłaci swe zadłużenia, zarejestrował działalność gospodarczą pieniądze na to otrzymał od S. S., jak i na wynajem pomieszczeń pod tą działalność. S. przywoził wypisane faktury, które on tylko podpisywał, jak coś w nich wypisywał to tylko pod dyktando S., S. S. przekazywał jemu do podpisania dokumenty KW i KP by uwiarygodnić obrót środkami finansowymi, tyle że pieniędzy widniejących w tych dokumentach nigdy nie widział, KP również wypełniał pod dyktando S. S..

Jako niewiarygodne w przedmiocie prawdziwości transakcji z S. S. (1) i sprzedaży do firmy (...) odzieży sportowej potraktowano wyjaśnienia i zeznania R. J. (1) i J. R. (1). Towar ten, a z faktur wynika iż miały to być znaczące ilości, z relacji R. J. miał odbierać z magazynów spółki (...). S., co miała potwierdzić tj. widzieć tak towar jak i jego wydawanie Trampowi, świadek O.. Tyle, że tak ww. jak i przesłuchani pracownicy spółki (...) powyższym okolicznościom zaprzeczyli, przynajmniej iż z firmą (...) i z sprzedawanym tej firmie towarem spotkali się tylko w dokumentach tj. wypisywanych na polecenie R. J. fakturach, ww. kiedyś pokazał im kilka par tej odzieży sportowej ale nigdy nie wdzieli by spółka posiadała takie ilości jak w wystawianych fakturach – tak też w zeznaniach T. P., K. O. (1), K. D.. E. G. zeznała, że widziała niewielką ilość kartonów z dresami ale nie w tak dużej ilości jak w fakturach, niewątpliwie pewna ilość tego towaru istniała, jako niezbędna dla uzyskania dokumentacji umożliwiającej ubieganie się przez Tramp, jako eksportera tej odzieży, o zwrot naliczonego podatku vat przy jej sprzedaży za granicę.

Z kolei wyjaśnieniom J. R. dotyczącym od kogo nabył przedmiotową odzież sportową, odsprzedaną następnie do M., a wskazać należy iż rzekome dostawy miały mieć miejsce od razu do magazynów (...) od podmiotów jemu ją sprzedających, przeczą ustalenia dotyczące firm (...). Żadne z osób związana z firmą (...), zajmująca się sprzedażą wyrobów z drewna, tych transakcji nie potwierdziła, nie sposób przyjmować by osoby te podawały nieprawdę.

Co do zarzutu udzielania marihuany jako wiarygodne uznano zeznania J. G. (1), z tym, że z uwagi na ich nieszczegółowość przypisano S. S. najbardziej korzystne ilości odpłatnego udzielenia tego środka temu świadkowi. W toku postępowania sądowego nie ustalono miejsca pobytu świadka i nie zdołano go przesłuchać. Nie dopatrzone się jednak przesłanek by zeznaniom J. G. (1) odmówić wiarygodności. Świadek A. J. potwierdziła, iż S. S. kilkukrotnie wyjeżdżał do Holandii, nie zauważyła jedna, iż wracając stamtąd do Polski przywoził ze sobą marihuanę, jednakże

oczywistym jest, że oskarżony nie dzieliłby się z A. J. takimi informacjami, tym bardziej iż podróżowali wspólni. S. N. (1) w wyjaśnieniach i zeznaniach uznanych za wiarygodne potwierdził, iż kupował marihuane od S. S. (1), ponoć pochodziła z Holandii, słyszał to od J. G.. S. N. był przekonany że to była marihuana, jej zażywanie wywoływało u niego efekt odurzenia, a ponieważ był wówczas uzależniony od tego środka to miał wiedzę jak działa. Powołany w toku rozprawy na wniosek obrońcy biegły sądowy w ustnej opinii nie był w stanie – co jest w pełni oczywiste, bez przebadania próbek czy substancji czy krwi lub moczu osoby ją zażywającej, określić czy udzielana marihuana S. N. i J. G. była to marihuana penalizowana przez ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii, wykluczył jednak by były to dozwolone konopie włókniste lub substytut niedozwolonej ww. substancji.

W konsekwencji po przeprowadzeniu postępowania jurysdykcyjnego Sąd:

przy zastosowaniu art. 4§1 k.k., oskarżonego S. S. (1) uznał za winnego czynów zarzucanych w punktach I, IV i VI aktu oskarżenia, z tym dodatkowym ustaleniem, iż czyny te stanowią jeden czyn ciągły popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie do 31 marca 1999 roku – co było konsekwencją przyjęcia instytucji czynu ciągłego stanowiącego fragmentu tego samego czynu za który został on skazany przez Sąd Rejonowy w Bytowie-, łączną wartość wyłudzonego zwrotu podatku vat ustalił na kwotę 423.656,00 złotych, a łączną wartość zwrotu podatku vat którą usiłował wyłudzić ustalił na kwotę 43.256,00 złotych – wyeliminowało tutaj z tej samej przyczyny jak przy ustaleniu czasu popełnienia czynu deklaracje VAT – 7 składane przez (...) od kwietnia do sierpnia 1999 roku, czyn ten zakwalifikowano jako występki z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zb. z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. na mocy art. 294§1 k.k. wymierzono oskarżonemu na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierzono oskarżonemu karę grzywny w wysokości 230 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 200. W punkcie II wyroku przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego S. S. (1) uznano za winnego czynu zarzucanego w punkcie VII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem iż czynu tego dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do 13 czerwca 1997 roku /data złożenia ostatniej deklaracji podatkowej VAT-7 w imieniu (...) i uzyskania zwrotu podatku VAT/, czyn ten zakwalifikowano jako występki z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zb. z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. na mocy art. 294§1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 200 złotych. W punkcie III wyroku przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 414§1 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101§1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 marca 2016 roku umarzano postępowanie karne wobec oskarżonego S. S. (1) co do czynu z punktu III aktu oskarżenia z uwagi na przedawnienie karalności. W punkcie IV wyroku przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 414§1 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 7 k.p.k. umorzono postępowanie karne wobec oskarżonego S. S. (1) co do czynu z punktu V aktu oskarżenia albowiem wobec przyjęcia konstrukcję czynu ciągłego uznać należało iż postępowanie karne co do tego samego czynu tego samego oskarżonego w tych granicach czasowych zostało prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytowie z dnia 24 września 2007 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 84/07.

W punkcie V wyroku w zakresie zarzutu z punktu IX aktu oskarżenia przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego S. S. (1) uznano za winnego dwóch przestępstw i tak:

a/ za winnego tego, że nieustalonym okresie czasie w 1999 roku przez okres nie mniej niż dwóch miesięcy w E., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił S. N. (1) nie mniej niż ośmiokrotnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 40 gram, za łączną kwotę nie mniejszą niż 360 złotych, czyn ten kwalifikuje z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

b/ za winnego tego, że nieustalonym okresie czasie w 1999 roku, przez nieustalony okres czasu, w E., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił J. G. (1) nie mniej niż pięciokrotnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 100 gram, za łączną kwotę nie mniejszą niż 1800 złotych, czyn ten kwalifikuje z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

i ustalono, przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. w zw. z art. 116 k.k. iż czyny te stanowią ciąg przestępstw i za to przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono oskarżonemu na karę roku pozbawienia wolności. W punkcie VI wyroku przy zastosowaniu zasady asperacji, art. 4§1 k.k., na mocy art. 91§2 k.k., art. 86§1 i 2 k.k. połączono orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzono oskarżonemu S. S. (1) karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny 300 stawek dziennych po 200 złotych stawka. W kolejnym VII punkcie przy zastosowaniu art. 46§1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego S. S. (1) obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz Skarbu Państwa- Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. kwoty 200.000,00 złotych, a na rzecz Skarbu Państwa – Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. kwoty 60.000,00 złotych;

Wyrok zawiera również w punkcie VIII na podstawie art. 63§1 k.k. rozstrzygnięcie o zaliczeniu na poczet orzeczonej oskarżonemu S. S. (1) kary łącznej pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. od dnia 26 listopada 2003 roku do dnia 12 października 2004 roku;

Co do D. O. (1) w punkcie IX wyroku w zakresie zarzutu z punktu XIV przy zastosowaniu art. 4§1 k.k., wyeliminowano z jego opisu znamiona dotyczące realizacji czynu z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k., zakwalifikowano zarzucany czyn z art. 270§1 k.k. na mocy art. 17§1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 414§1 k.p.k. w zw. z art. 101§1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 marca 2016 roku postępowanie karne wobec D. O. (1) co do tego czynu umarżono z uwagi na przedawnienie karalności. W punkcie X wyroku przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego D. O. (1) uznano za winnego czynu zarzucanego w punkcie XV aktu oskarżenia, z tym odmiennym ustaleniem, iż czas popełnienia przestępstwa ustalono na okres od października 1998 roku – pierwsze udokumentowane ślady przestępczej działalności oskarżonego w zakresie zarzutu, do maja 1999 roku – tj. do daty złożenia deklaracji VAT -7 w US w G. przez F., w sytuacji gdy złożone deklaracje za kolejne miesiące do sierpnia 1999r. / z sierpnem 1999 roku łącznie/ dotyczyły li tylko przeniesienia nadwyżki podatku naliczonego nad należnym na kolejne okresy rozliczeniowe i nie ubiegano się o zwrot kwoty 41.071 zł, łączną wartość wyłudzonego zwrotu podatku vat ustalono na kwotę 221.384,00 złotych, a łączną wartość zwrotu podatku vat którą usiłowano wyłudzić ustalono na kwotę 76.903,00 złotych, czyn ten zakwalifikowano z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zb. z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. na mocy art. 294§1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33§1,2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 150 złotych. W punkcie XI wyroku przy zastosowaniu art. 46§1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego D. O. (1) obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz Skarbu Państwa- Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. kwoty 80.000,00 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych. W punkcie XII przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego D. O. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata.

W zakresie zarzutów dotyczących wyłudzenia zwrotu podatku VAT oskarżeni posłużyli się jako autentycznymi podrobionymi dokumentami – w tym fakturami vat, co do oskarżonego D. O. we wcześniejszym fragmencie uzasadnienia wykazano, iż miał on świadomość iż dostarczane przez S. S. faktury sprzedaży na których jako sprzedawca widniały K. N. i B. są podrobione, stąd też prawidłowym było zawarcie w kwalifikacji prawnej ww. czynu art. 270§1 k.k. W zakresie podrobionych przez siebie faktur dot. J. i Tramp S. S. tłumaczył, że mając pełnomocnictwo swego ojca do prowadzenia spraw (...) nie uważa za nic niestosownego, że na fakturach podpisywał się jego danymi, zaś co do nakreślania podpisów A. J. na dokumentach PHU (...) twierdził, że czynił to za wiedzą i zgodą A. J. –czemu jednak ww. zaprzeczała. Jednakże sama tylko okoliczność, iż osoba, której podpis podrobiono, wyraziła na to zgodę, nie wyłącza bezprawności czynu, ani jego karygodności. (tak też Sąd Najwyższy w sprawie III KK 122/07 postanowienie z 2007-06-21, Prok.i Pr.-wkł. 2008/1/7). Dokument jest podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony, zaś przerobiony jest wówczas, gdy osoba nieupoważniona zmienia dokument autentyczny. Przez podrobienie dokumentu należy rozumieć sporządzenie dokumentu polegające na zachowaniu pozorów, że dokument pochodzi od innej osoby. Przerobienie dokumentu zachodzi wówczas, gdy osoba nieupoważniona zmieni jego treść na inną od autentycznej. Nie jest natomiast przerobieniem dokumentu nadanie mu innej treści przez osoby,

od których ten dokument pochodzi. Dla bytu przestępstwa z art. 270 § 1 kk zupełnie obojętne jest to, czy osoba, której podpis podrobiono na dokumencie, wiedziała o tym lub wyraziła na to zgodę, czy też nie. Dokument jest bowiem podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od osoby, w której imieniu został sporządzony. Podpisanie innej osoby jej nazwiskiem na dokumencie mającym znaczenie prawne, nawet za zgodą tej osoby, stanowi przestępstwo z art. 270 kk. Dla bytu tego przestępstwa jest przy tym obojętne, czy ktoś poniósł przez to szkodę, czy też nie. Wskazać w tym miejscu należy, iż sąd w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę zapoznał się z orzeczeniami zapadłymi m.in. nawet wobec oskarżonego S. S. w innych wskazanych w części wstępnej postępowaniach karnych gdzie postępowania te umorzono przyjmując kwalifikację prawną w zakresie m.in. podrobionych faktur z kodeksu karnego skarbowego / co do stosunku art. 271/286 k.k. do art. 62/76 k.k.s. sąd odniesie się w dalszej części uzasadnienia/ w miejsce zarzucanej przez oskarżyciela z kodeksu karnego, lecz od samego początku nie podzielał i nie podziela stanowiska iż podrobiona faktura VAT mieści się w znamieniu nierzetelnej faktury w rozumieniu art. 62 k.k.s. Stanowisko takie Sąd już reprezentował m.in. we wstępnej części postępowania sądowego nie uwzględniając wniosków obrońców o przyjęcie w zakresie wyłudzenia zwrotu vat-u kwalifikacji prawnej z kodeksu karnego skarbowego i umorzenia postępowania z powodu przedawnienia karalności. Niewątpliwie, gdyby oskarżonym nie zarzucano również realizacji znamion czynu z art. 270§1 k.k. – co uniemożliwiałoby przyjęcia do podrobionych faktur, którymi posługiwali się w ramach formy zjawiskowej współsprawstwa, kwalifikacji z k.k.s – prawdopodobnym jest, iż do tych zarzutów mogłaby zapaść decyzja tożsama jak wobec J. J., J. R. i R. J.. Sąd podziela w tym przedmiocie stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 7 kwietnia 2016 roku w sprawie II AKa 332/15, że „faktura wystawiona w sposób nierzetelny to taka, którą wystawca sporządza niezgodnie z rzeczywistością (arg. z art. 53 § 22 k.k.s.), a więc opisuje niezaisniałe zdarzenie gospodarcze, lub nie oddaje realnego przebiegu zaszłości gospodarczej. Faktura nie pochodząca od osoby uwidocznionej w niej jako wystawca, zawierająca inną niż pierwotna treść, lecz podrobiona, przerobiona, nie jest dokumentem wystawionym o jakim mowa w art. 62 § 2 k.k.s., lecz zawierającym fałsz materialny” – co wyczerpuje znamiona art. 270§1 k.k.

W dacie wyrokowania Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego co do zasadności przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 286§1 k.k. / w zw. z art. 294§1 k.k. z uwagi na wartości wyłudzonego zwrotu podatku VAT/ i art. 271§1 k.k. Jednakże pierwotnie Sąd stał na innym stanowisku czemu dał wyraz w postanowieniu /i uzasadnieniu tego postanowienia/ o umorzeniu postępowania wobec 3 innych oskarżonych tj. J. R., J. J. i R. J. – uznał wówczas, że zarzucone im czyny stanowią nie przestępstwa powszechne lecz kare skarbowe. Wynikało to m.in. z niejednolitego stanowiska samego Sadu Najwyższego, co zostało rozstrzygnięte uchwałą tegoż Sądu z 2013 roku, o czym poniżej.

Pod względem podatkowym faktury dotyczące nabycia, następnych sprzedaży pomiędzy kolejnymi podmiotami a na końcu rzekomego eksportu wymienionych w nich towarów nie mogły stanowić podstawy zapisów księgowych, gdyż nie stanowiły rzetelnych dowodów dokumentujących faktycznie zaistniałe zdarzenia gospodarcze. Podkreślić należy, iż faktura vat ma szczególną moc dowodową, jest dokumentem którego zasadniczą funkcją jest udokumentowanie transakcji i jej ujęcie w księgach zarówno sprzedającego i kupującego. Podatnik jest obowiązany prowadzić księgę rzetelnie i w sposób niewadliwy. Księgę uważa się za rzetelną, jeżeli dokonywane w niej zapisy odzwierciedlają stan rzeczywisty. Zgodnie z art.21 ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości dowód księgowy powinien zawierać co najmniej:

określenie rodzaju dowodu i jego numeru identyfikacyjnego, określenie stron (nazwy, adresy) dokonujących operacji gospodarczych, opis operacji oraz jej wartość, datę dokonania operacji, podpis wystawcy dowodu oraz osoby, której wydano lub od której przyjęto składniki aktywów, stwierdzenie sprawdzenia i zakwalifikowania dowodu do ujęcia w księgach rachunkowych.

Dowody księgowe powinny być rzetelne, to jest zgodne z rzeczywistym przebiegiem operacji gospodarczej, którą dokumentują, kompletne, zawierające co najmniej dane wyżej określone oraz wolne od błędów rachunkowych. Dla potrzeb rozliczeń podatkowych, w tym podatku VAT, istotnym jest, aby czynność podlegająca opodatkowaniu lub zdarzenia wpływające na wysokość dochodu faktycznie zaistniały i były prawidłowo udokumentowane. Opodatkowaniu podlega sprzedaż (dostawa) i odpłatne świadczenie usług (w podatku VAT art.2 ust.1 ustawy z dnia 8 stycznia 1993r. o podatku od towarów i usług. Z kolei art.19 ust.1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1993r. mówił, iż podatnik

ma prawo do obniżenia podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług związanych ze sprzedażą opodatkowaną. Brak czynności powoduje brak podstawy opodatkowania, a tym samym brak możliwości odliczenia podatku. Uprawnionymi do wystawiania faktur są podmioty istniejące i zarejestrowane jako podatnicy VAT. Tym samym faktura wystawiona przez podmiot nieistniejący lub nieuprawniony lub na taki podmiot /na takie podmioty wystawiano m.in. dokumentu przy eksporcie/ nie stanowi podstawy do obniżenia podatku należnego oraz zwrotu różnicy podatku lub zwrotu podatku naliczonego. Ponadto w przypadku, gdy wystawiono faktury stwierdzające czynności, które nie zostały dokonane lub potwierdzające czynności, do których mają zastosowanie przepisy art.58 i 83 Kodeksu cywilnego – faktury te nie stanowią podstawy do obniżenia podatku należnego oraz zwrotu różnicy podatku lub zwrotu podatku naliczonego. Badanie rozliczeń podatkowych obejmuje nie tylko wysokość kwoty podatku naliczonego, lecz również strony formalnej faktury oraz okoliczności, w których doszło do sprzedaży, a w konsekwencji czy faktura w istocie stwierdza fakt nabycia towaru, a więc czy doszło między stronami wskazanymi w fakturze do rzeczywistej transakcji. Z powyższego wynika, iż ww. faktury były również nierzetelne, gdyż poświadczały zdarzenia gospodarcze, które nie zaistniały. Faktury takie nie stanowią więc prawidłowych dowodów księgowych i nie mogły być podstawą rozliczeń podatkowych współdziałających oskarżonych .

Z zabezpieczonej dokumentacji, części nie zdołano zabezpieczyć z uwagi na rzekomą ich kradzież - co miało dotyczyć M. i Rolka- oraz zeznań przesłuchanych świadków, w tym pracowników poszczególnych urzędów skarbowych wynika, iż faktury i inne dokumenty wystawione przez te podmioty, w tym ww. fikcyjne faktury dotyczące obrotu towarami od nabycia towaru do fikcyjnego eksportu zostały zaewidencjonowane w rejestrach i rozliczone w deklaracjach VAT-7 składanych przez PHU (...), PHU (...), JAR-LEX, (...) i (...) odpowiednio do Urzędów Skarbowych w G., M., W.-T., K. i E. i na podstawie tych deklaracji uzyskano nienależny tj. wyłudzone, zwrot podatku VAT lub usiłowano go wyłudzić.

Okoliczności ujawnione w tej sprawie pozwalają na stwierdzenie, że S. S. (1) z M. O. (1), od pewnego momentu tj. od daty obiektywnych zdarzeń uniemożliwiających M. O. (1) zajmowania się tym procederem, z D. O. (1) oraz z R. B., M. D. (1), J. J. (5), J. R. (4), S. N. (1), R. J. (1), K. O. (2) zawarł porozumienie mające na celu popełnianie przestępstwa. Istotną rolę w zakresie już samego fikcyjnego eksportu- chociaż pomocniczą tj. kierowcy – mieli Ł. C. (1) i A. G. (1). W toku postępowania nie zweryfikowano pozytywnie jakiegokolwiek z odbiorców zagranicznych czy to w postaci osoby fizycznej czy podmiotu gospodarczego, nie ujawniono z ww. grupy zagranicznych odbiorców żadnej osoby, która potwierdziła by otrzymanie towarów wymienionych w „fakturach eksportowych”, SAD-ach. Nadto w żadnym z państw do których ten „eksport” był prowadzony nie ujawniono zgłoszeń celnych tych towarów. I nie jest to przypadek czy zbieg okoliczności, albowiem jak wynika z zeznań/wyjaśnień A. G., A. C., D. K. ten towar, który w niewielkich ilościach czy liczbie faktycznie istniał, a który był potrzebny by uwiarygodnić transakcje w Agencjach (...), Urzędach Celnych wewnątrz terytorium kraju i granicznych placówkach tychże U. co umożliwiło pozyskanie dokumentów umożliwiających ubieganie się o zwrot naliczonego podatku VAT, w rzeczywistości po okazaniu go funkcjonariuszom UC na granicy nie był już zgłaszany do odprawy przy przekraczaniu granicy państwa docelowego a wwożony z powrotem do Polski przez inne przejście graniczne. Brak było dowodów na współdziałanie w tym procederze celników z placówek granicznych, niemniej jednak znamienne były wyjaśnienia A. C., iż w zakresie kabli głośnikowych, przekraczał granicę RP bez żadnego towaru, towar okazywał tylko w UC w K. /czyli nie na granicy/, potrzebny był tylko dla sz. S. stempel w paszporcie świadczący o wyjeździe za granicę w dacie wskazanej przez S. S., a po pewnym czasie sz. S. dostarczał mu podbite dokumenty celne, mimo iż on sam nic nie zgłaszał na granicy. Powyższe wskazuje, na uzasadnione podejrzenie, iż w ten proceder mogli być zamieszani funkcjonariusze UC z placówek granicznych. W jaki sposób pozyskiwano dane osób czy podmiotów zagranicznych, które widniały na fakturach jako nabywcy rzekomo wyeksportowanych towarów wskazuje w swych wyjaśnieniach D. K. – gdy S. S. nakłaniał go do zajęcia się tym procederem dał jemu kartkę z ukraińskiej książki telefonicznej, żeby wybrać sobie „delikwenta” na którego dokumenty miały być wystawiane.

Cały proceder był bardzo dobrze zorganizowany, zaplanowany, przemyślany i realizowany. Co do początkowych tj. pierwszych dostawców towaru objętego postępowaniem, to albo dostawcy nie istnieli /co dotyczy dostawców zagranicznych/ lub nie ustalono źródła tj. firmy (...), K. N., O. M., J. zaprzeczyły by sprzedawały towar wymieniony w fakturach w których widnieli jako sprzedawcy, podmioty takie jak B., K. N., Parter, O. stosowały inny wzór faktor,

osoby widniejące jako wystawcy /K. N. i Parter/ nie pracowały nigdy w tych firmach, dokumenty te nie były ujęte w ich dokumentacji, albo już nie prowadzili działalności. W „obrocie papierowym” tj. dokumentach wszystko się zgadzało, były odprawy celne w kraju, wystawiano SAD-y, potwierdzony wywóz w placówkach granicznych co umożliwiło zwracanie się o zwrot VAT-u – część dokumentacji z placówki granicznej przekazywano do placówki wewnątrz kraju, w której agencji celne dokonywały odprawy towaru, a stąd dokumenty trafiały do podmiotów dokonujących eksportu, co umożliwiło złożenie deklaracji vat-7. Podmioty zamieszane w proceder rzeczywiście istniały, zostały pozakładane w różnych miejscowościach, by deklaracje składać w różnych terytorialnie urzędach skarbowych – co czyniło konieczność przeprowadzania kontroli krzyżowych i mogło utrudnić wykrycie procederu, firmy miały powynajmowane pomieszczenia do prowadzenia działalności, współpracowano z biurami rachunkowymi, gdzie księgowi mając do czynienia jedynie z dokumentami weryfikowali je jedynie pod względem formalno-rachunkowym i przygotowywali dokumentację do urzędów skarbowych. W ramach licznych pomocy prawnych ustalono tj. pozyskano informacje treści, że podmioty czy osoby widniejący jako rzekomi nabywcy towarów w fakturach: nie występują pod podanymi adresami, niektóre adresy nie istnieją, lub nawet osoby takie nie istnieją, a jak adres istnieje to jest tam np. budynek biurowy, kino, dom starców, nie zarejestrowano takiego importu, O. D. rzekomo sprzedający zegarki dla S. – nie ma budynku pod tym adresem, nie widnieje jako osoba zameldowana i nigdy nie był zameldowany, A. S. (2) / futra eksport J./ nie istnieje, brak takiego adresu, osoby fizyczne kontrahenci nie prowadzą działalności gospodarczej, pod wskazanymi adresami nie zamieszkują, lub nie są to adresy domowe, odprawa celna towarów wskazanych w SAD nie nastąpiła, adresaci nieznani albo adresy nie istnieją, samochód którym przewożono przejechał granicę ale po stronie rosyjskiej nic nie zgłoszono do odprawy celnej, osoby fizyczne, osoby i podmioty gospodarcze, nie mieszkają, nie są znani, nie ma ich w rejestrach mieszkańców, nie ma takich firm/jeśli sprzedaż na firmę/, nie mieszkają nie są zameldowani, część ulic nie istnieje, wskazane osoby fizyczne i prawne nie odprawiały towarów w organach celnych, w rejestrze podatników nie widnieją, osoby i firmy, nie są zameldowani na danym terenie, nie przebywają, nie mieszkają, nie ma takich ulic w tych miejscowościach. Nawet gdy ustalono – kilka sytuacji- , że dana osoba istnieje to: S. P. (1) oświadczył, iż jeździł tylko do B., nie sprowadzał towaru wymienionego w fakturze, O. U. zeznała, że nigdy nie jeździła ani nikt z jej rodziny do Polski samochodem którym miano przewieźć towar, I. U. zeznał, iż był 2 razy w Polsce ale nie wwoził żadnego towaru, W. O. (1), zeznał że nigdy nie przewoził żadnych towarów, L. N. (1) – nie wjeżdżała do Polski, W. M. (1) – nigdy nie wyjeżdżał do Polski, zaprzeczali by przewozili towar dla podmiotów wymienionych w SAD-ach tj. A. S. (3), L. K., W. P. (4), R. W. zaprzeczył aby kupował w Polsce odzież sportową, nie miał kontaktów z firma (...).

Godzi się w tym miejscu wskazać, iż współsprawstwo jest odmianą sprawstwa, która różni się od sprawstwa pojedynczego tym, że zamiar dokonania czynu zabronionego został podjęty przez co najmniej dwie osoby, które - zgodnie z przyjętym podziałem ról - uzgodniły jego wspólną realizację. Istotą współsprawstwa - również z punktu widzenia utrwalonej już linii orzecznictwa Sądu Najwyższego - jest zatem oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem niezbędnym współsprawstwa jest porozumienie oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Porozumienie to jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa [zob. wyrok SN z dnia 24 maja 1976 r., Rw 189/76, OSNKW 1976, nr 9, poz. 117].

Jak to już wskazano powyżej Sąd początkowo nie aprobował przyjętej przez oskarżyciela koncepcji kwalifikacji prawnej co do zarzutów dotyczących wyłudzenia zwrotu podatku VAT, czemu dał wyraz w prawomocnym postanowieniu o umorzeniu postępowania co do J. J., J. R. i R. J. przyjmując w zakresie zarzutów aktu oskarżenia iż ww. dopuścili się czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa skarbowego. Sąd oparł się wówczas na stanowisku

Sądu Najwyższego zaprezentowanym w uchwale składu 7 sędziów z dnia 30 września 2003 r. (sygn. akt I KZP 22/2003, OSNKW 2003/9-10/75), z którego wynikało, iż faktura nierzetelna, o jakiej mowa w art. 62 § 2 k.k.s., to zarówno faktura nieodzwierciedlająca rzeczywistego przebiegu zdarzenia odnośnie do niektórych tylko jego elementów, przy zaistnieniu jednak samej transakcji, jak i faktura fikcyjna, dokumentująca czynność w ogóle niezaistniałą. W pierwszej sytuacji wchodziła w grę odpowiedzialność z art. 62 § 2 k.k.s., a w konsekwencji art. 56 oraz 76 k.k.s., gdyż przepisy te jako *lex specialis* wypierały normę ogólną, czyli art. 271 § 1 k.k. i 286§1 k.k. Dotychczas w polskim prawie karnym przyjmowano, że kwestię rzeczywistego zbiegu przepisów ustawy rozwiązywano na trzy sposoby - przez eliminacyjny zbieg przepisów ustawy, kumulatywny zbieg przepisów ustawy oraz idealny zbieg czynów zabronionych, polegający właśnie na rozdzieleniu jednego czynu w rozumieniu ontologicznym na dwa czyny w rozumieniu prawnym i osobnym ukaraniu za nie. Dotychczasowa linia orzecznicza Sądu Najwyższego zapoczątkowana uchwałą składu siedmiu sędziów z dnia 30 września 2003 r. (I KZP 22/03, OSNKW 2003/9-10/75) wskazywała, że należy dokonywać wyboru jednej z ustaw - Kodeksu karnego lub Kodeksu karnego skarbowego przez pryzmat przepisu szczególnego. Jednakże Sąd Najwyższy w kolejnej uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 24 stycznia 2013 r. (I KZP 19/12, OSNKW 2013/2/13) odszedł od tego poglądu, i obowiązuje on obecnie, uchwalając, że "Reguły wyłączenia wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s.". Stanowisko to jest obecnie obowiązujące i kontynuowane w kolejnych orzeczeniach tak Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych. W postanowieniu z dnia 24 stycznia 2013 roku w sprawie KZP 21/12 /OSNKW 2013/2/14/ Sąd Najwyższy, co podziela obecnie sąd rejonowy, przyjął iż w przypadku stosowania konstrukcji tzw. idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s., reguły wyłączenia wielości ocen mogą służyć do redukcji kwalifikacji prawnej w ramach normatywnej analizy przeprowadzonej odrębnie dla poszczególnych deliktów (skarbowego i powszechnego) objętych tym zbiegiem, natomiast nie mają już zastosowania do obu kwalifikacji prawnych jako całości. Inaczej rzecz ujmując: reguły wyłączenia wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s. Powyższe w konsekwencji oznacza, że wykluczone jest, aby przepis Kodeksu karnego skarbowego mógł wyprzeć na zasadzie specjalności lub konsumpcji przepis Kodeksu karnego albo odwrotnie. Tym samym Sąd Najwyższy diametralnie odmienił dotychczasowe swe orzecznictwo, tak więc obecnie brak było by podstaw do wydania postanowienia czy wyroku o których powyżej wspomniano. Ww. linia orzecznicza prezentowana była w kolejnych orzeczeniach i tak przykładowo: w wyroku z 29.01.2016r. Sądu Apelacyjnego w Katowicach /II AKa 464/15/ uznał, iż "osoba zobowiązana do wystawienia faktury VAT, o ile potwierdza w niej nierzeczywiste transakcje, czyli tworzy tzw. puste faktury, nie dopuszcza się przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., ale przestępstwa fałszu intelektualnego, o jakim mowa w art. 271 § 1 k.k.". Ten sam Sąd w wyroku z 08.08.2014r. /II AKa 200/14/ - „wystawienie nierzecznej faktury jest przestępstwem skarbowym z art. 62 § 2 k.k.s. stanowiącym *lex specialis* w stosunku do przepisu art. 271 § 1 k.k., jednakże w myśl przepisu art. 8 § 1 k.k.s. wykluczone jest w takim przypadku wyparcie na zasadzie specjalności przepisu k.k. przez przepis k.k.s. Tym samym konieczne i prawidłowe staje się orzeczenie o winie i karze zarówno za przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s., jak i za występki z art. 271 § 1 albo 3 k.k., a następnie wydanie rozstrzygnięć o wykonaniu kar, stosownie do przepisów art. 8 § 2 i 3 k.k.s.” Sąd Najwyższy w postanowieniu z 15.11.2013r. /II KK 295/13/ przyjął na gruncie rozpoznawanej przez siebie sprawy, że „wystawienie nierzecznej faktury należy traktować jako czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s., stanowiącego *lex specialis* w stosunku do przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. Wykluczone jest jednak, aby przepis Kodeksu karnego skarbowego mógł wyprzeć na zasadzie specjalności lub konsumpcji przepis Kodeksu karnego albo odwrotnie. To z kolei powoduje, że jeżeli ten sam czyn będący przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa lub wykroczenia określonego w przepisach karnych innej ustawy, stosuje się każdy z tych przepisów (art. 8 § 1 k.k.s.). Jak już podkreślono uprzednio wydane postanowienie o umorzeniu było zgodne z linią orzeczniczną prezentowaną wcześniej przez Sąd Najwyższy i Sądy Apelacyjne oraz większość komentatorów.

Wskazać należy, iż również w orzecznictwie administracyjnym wypracowanym na podstawie poprzedniej ustawy / obowiązującej w dacie czynów/ dotyczącej podatku VAT, przyjmowano / np. I SA/Bd 259/12 wyrok WSA 2012-05-21 w B./, iż jeżeli faktura nie dokumentuje rzeczywistej transakcji pomiędzy podmiotami, to faktury te nie stanowią podstawy do obniżenia podatku należnego oraz zwrotu różnicy podatku lub zwrotu podatku naliczonego. W wyroku

w sprawie I SA/Ka 621/97 NSA w K. / wyrok z 1997-06-06/ stwierdził, iż „kwestionowanie faktur, które stanowią podstawę do obniżenia kwoty podatku należnego, powinno mieć miejsce w razie stwierdzenia ich nierzetelności, a ich elementy formalne wymagane przez art. 32 ustawy z 1993 r. o VAT mają - jak się przyjmuje - znaczenie wyłącznie dowodowe. Uprawnienie do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego nie istnieje zatem wtedy tylko, gdy wystawiona faktura w rzeczywistości nie odpowiada faktowi zdarzenia gospodarczego. W szczególności zaś, gdy zdarzenie gospodarcze w ogóle nie zaistniało, zaistniało w innej niż wskazano dacie lub w rozmiarach innych niż wynika z faktury bądź też zaistniało między innymi, niż to stwierdza faktura, podmiotami gospodarczymi.

Wyłudzenie zwrotu podatku VAT związane jest ze specyficzną konstrukcją podatkową, której istota sprowadza się do możliwości uzyskania przez podatnika w określonych przypadkach zwrotu nadwyżki podatku naliczonego nad należnym. Natomiast uchylenie się od wykonania zobowiązania podatkowego w podatku VAT sprowadza się do zaniechania rzetelnego zgłoszenia przedmiotu opodatkowania, którego konsekwencją jest uniknięcie w całości lub w części wydatku z majątku podatnika kosztem uszczuplenia spodziewanego dochodu finansowego budżetu państwa.

W przypadku wyłudzenia zwrotu podatku VAT (zwrotu podatkowej należności publicznoprawnej) dochodzi do specyficznej dyspozycji majątkowej po stronie Skarbu Państwa, której konsekwencją jest wypłata na rzecz podatnika lub innego podmiotu kwoty zwrotu podatku naliczonego przez podatnika lub pomniejszenie zaległego zobowiązania podatkowego. W realiach niniejszej sprawy w zakresie czynów z pkt I, IV, V, VI – S. S. (1) i XV – D. O. (1) oraz w zakresie czynu z pkt VII aktu oskarżenia – S. S. (1), zachowania oskarżonych składały się każdorazowo na jeden czyn ciągły tj. jeden czyn ciągły stanowiły zachowania opisane w punktach I, IV, V, VI i XV aktu oskarżenia, odrębny czyn z uwagi na znaczny odstęp czasowy tj. do 13 czerwca 1997 roku czyn z pkt VII aktu oskarżenia. Poczynione ustalenia faktycznych wykazują, iż każdorazowo działali oni w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Znamienne są tutaj wyjaśnienia i zeznania D. K. opisującego jak S. S. (1) wprowadzał go w arkana prowadzonego procederu, zasługują na dosłowne zacytowanie „S. poznałem gdzieś na meczu (...). Nie pamiętam kiedy to było. To było zanim zacząłem działalność w ramach M.. Co do F. to S. mi tylko faktury przywoził (...). Podczas jednego pobytu w W. rozmawiałem z S. S. (1). Od słowa do słowa S. rzucił pomysł z wyłudzeniem VAT-u. Mówił, że on to robi cały czas i jest to łatwy pieniądz. S. mówił, że to polega na tym, że on wystawia fakturę, przywozi komputery i te komputery trzeba wywieźć za granicę. (...) Po przekroczeniu granicy (C.) rozpakowywał je (...) i wracał z tym samym rozpakowanym komputerem, przewoził go przez granicę jak swój.” /k.19717-19718/. Na to, iż był to przemyślany i zaplanowany proceder, objęty jednym zamiarem, ale do którego wykorzystywano na końcowym etapie działań /eksport/ różne firmy wskazuje też treść „grypsów” przejętych w postępowaniu przygotowawczym

Zgodnie z treścią art. 271 § 1 kodeksu karnego każe w tym przepisie przewidzianej podlega funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, która poświadcza w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Zgodnie zaś z treścią art. 271 § 3 k.k. jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w § 1w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. polega na poświadczeniu nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w autentycznym dokumencie wystawionym przez osobę składającą takie poświadczenie (fałszerstwo intelektualne). Dla realizacji znamion z art. 271 § 1 k.k. niezbędne jest, by poświadczenie nieprawdy nastąpiło w dokumencie, do którego wydania uprawniony jest sprawca owego poświadczenia. W tym miejscu należy przywołać stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w tezie wyroku z dnia 09.10.1996 roku (...) 63/96, OSP 1998/7-8/147, zgodnie z którym pojęcie dokumentu używane w art. 271 k.k. ma węższy zakres niż ogólne pojęcie dokumentu zdefiniowane w art. 115 § 14 k.k. Dokument, o którym nowa w art. 271 k.k. musi nie tylko odpowiadać cechom wymienionym w art. 115 § 14 k.k., lecz ponadto musi to być dokument, który jest wystawiony przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę uprawnioną do tego, a ponadto w swojej treści zawierający poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości. Do takich dokumentów należą dokumenty urzędowe w znaczeniu nadanym temu pojęciu przez art. 244 k.p.c. i art. 76 k.p.a., a ponadto inne dokumenty, którym moc dowodową nadają inne przepisy.

Wskazać przy tym trzeba również na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12.03.1996 roku I KZP 39/95, OSNKW 1996/3-4/17, która brzmi następująco: „Kodeks karny nie zna podziału dokumentów na „urzędowe” i „prywatne”. Byt przestępstwa określonego w art. 266 k.k. (obecnie art. 271 k.k.) nie jest więc zależny od rodzaju dokumentu, w którym poświadczono nieprawdę, lecz od tego, kto ten dokument wystawił. W uzasadnieniu do uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że upoważnienie (uprawnienie) do wystawiania dokumentów, może niekiedy wynikać albo z istoty zajmowanego stanowiska lub wykonywania określonego zawodu, czy też określonej działalności lub wreszcie z polecenia przełożonego, który takim upoważnieniem (uprawnieniem) dysponuje. Uprawnienia takiego nie zastępuje natomiast uprawnienie osoby do swobodnego zawierania wszelkiego rodzaju umów cywilnoprawnych. W wypadkach tych mamy bowiem do czynienia z dwustronnym lub jednostronnym oświadczeniem, nie zaś z poświadczeniem, o którym mowa w art. 271 k.k. Rozróżnienie to ma istotne znaczenie ze względu na to, że jedynie poświadczenie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w dokumencie przez osobą w tym przepisie prowadzi do wyczerpania jego znamion. W doktrynie i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że faktura jak i rachunek są dokumentami wystawianymi w rozumieniu art. 271 k.k. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że faktury dotyczące zarzutów objętych skargą publiczną nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych jak i wykazywały zawyżoną wartość towaru. Nadto potwierdzenie sprzedaży czy zakupu fikcyjnych towarów przez oskarżonych i osób z nimi współdziałających, przyjęcie faktur, podpisanie ich, świadczy jednoznacznie, że poświadczyli oni wspólnie i w porozumieniu nieprawdę składając oświadczenie woli, które miało znaczenie i wagę tylko wówczas gdy swój podpis złożył wystawca i odbiorca faktury, a zatem tylko w warunkach współpracy tych dwóch podmiotów. Niewątpliwie właściciele podmiotów gospodarczych zajmujących się procederem, jak i oskarżeni umocowani pełnomocnictwami do reprezentowania niektórych z nich, w tym D. O. jako pełnomocnik M., S. S. jako pełnomocnik T., J., R., w tym S. S. jako współwłaściciel s.c. (...), byli uprawnieni do wystawienia dokumentu w rozumieniu 271 § 1 k.k. – w tym faktur, podpisywania tych faktur, jak i mieli świadomość /art. 21§2 k.k./ wystawiania i przyjmowania tak wystawianych faktur przez inne podmioty gdzie pełnomocnikami nie byli – B., Jar-lex, F., J.. Dokumenty te miały znaczenie prawne, bowiem były załączane do dokumentacji finansowej poszczególnych podmiotów, były podstawą do sporządzania i składania fiskusowi deklaracji podatkowych VAT – 7 – w tym przede wszystkim przez podmioty dokonującej fikcyjnej sprzedaży zagranicznej i tym samym służyły do wyludzenia jak i usiłowania wyludzenia zwrotu należności publicznoprawnej.

Nie może budzić wątpliwości, iż działali oni w celu uzyskania korzyści majątkowej, de facto takową w postaci kwot wypłaconych przez US w G. dla F.– obaj oskarżen, U.S. w K. dla J., U.S. w W.-T. dla Jar-Lex i U.S. w E. dla Tramp – S. S., uzyskali. Również wskazują na to zasady logicznego rozumowania i doświadczenie życiowe, gdyż trudno dopatrzeć się innego celu w takich działaniach oskarżonych. Zgodnie z treścią art. 115 § 4 korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

Należy również zaznaczyć, iż czynność poświadczenia nieprawdy dokonana jest w momencie, gdy dokument zawierający to poświadczenie zostanie wprowadzony do obrotu prawnego, np. poprzez wręczenie go osobie trzeciej takiej jak kontrahent, celnik, załączenie do dokumentacji księgowej i użycie w rozliczeniach z fiskusem.

Zdaniem Sądu obaj oskarżeni w zakresie przypisanych im czynów działali umyślnie, z uprzednio powziętym zamiarem bezpośrednim, D. O. (1) od pewnego momentu w zastępstwie swojego brata, o czym świadczy wzajemnych powiązań pomiędzy poszczególnymi firmami, fakt, iż mieli świadomość, iż wystawione, przyjmowane przez nich ww. dokumenty mają być użyte w rozliczeniach podatku VAT z organami skarbowymi.

Przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego co do zachowań wskazanych w pkt I, IV, V, VI aktu oskarżenia miało swoje prane konsekwencje czemu Sąd dał wyraz w pkt I i IV wyroku.

Zacząć należy, iż zgodnie z brzmieniem powołanego wyżej przepisu, dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony. Innymi słowy ustawodawca przesądził, że przy spełnieniu pewnych warunków wiele zachowań stanowi jednorazowe wypełnienie znamion jakiegoś typu czynu zabronionego. Zastosowanie art. 12 k.k. uzależnione jest z jednej strony od przesłanki podmiotowej (subiektywnej) w postaci „z góry przyjętego zamiaru”, z drugiej od przesłanek przedmiotowych, takich

jak „krótkie odstępy czasu” oraz tożsamość pokrzywdzonego, jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste. Przesłanka powziętego z góry zamiaru oznacza, że sprawca chce popełnić dwa lub więcej zachowań albo przewiduje możliwość ich popełnienia i na to się godzi (zob. postanowienie SN z 12 kwietnia 2007 r., WZ 7/07, OSNwSK 2007/1/817), a zarazem przystępując do realizacji pierwszego zachowania, obejmuje zamiarem wszystkie zachowania połączone znamieniem ciągłości (zob. wyrok SN z 09 grudnia 2009 r., V KK 290/09, LEX nr 553738). Brzmienie art. 12 k.k. przesądza o tym, że czyn ciągły charakteryzuje się jednym zamiarem (tym samym, a nie takim samym, czy też odnawialnym) obejmującym wszystkie elementy składowe. W orzecznictwie podnosi się, że sprawca w chwili podejmowania pierwszego zachowania musi mieć zamiar popełnienia (co najmniej w ogólnym zarysie) pozostałych zachowań składających się na czyn ciągły (postanowienie SN z 12 kwietnia 2007 r., WZ 7/07, OSNwSK 2007/1/817; podobnie wyrok SA w Katowicach z 31 października 2012 r., II AKa 441/12, LEX nr 1236452).

Ogólny projekt dopuszczenia się dwóch lub więcej różnych czynów zabronionych, nie odpowiada pojęciu "z góry powziętego zamiaru" popełnienia jednego konkretnego przestępstwa, na którego wykonanie składa się więcej niż jedno zachowanie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2015 r., V KK 334/14, LEX nr 1640275).

Czyn ciągły zachodzi, gdy spełnione są określone przesłanki podmiotowe i przedmiotowe. Przesłanką podmiotową jest istniejący z góry zamiar, obejmujący realizację zamierzonego przestępstwa w dwu lub więcej zachowaniach, natomiast przesłanki przedmiotowe to "krótkie odstępy czasu" między tymi zachowaniami, a także tożsamość pokrzywdzonego w wypadku zamachów na dobro osobiste. Chodzi tu o zamiar w rozumieniu art. 9 § 1 k.k., przy czym musi to być ten sam zamiar (a nie taki sam), a zatem wszystkie elementy składowe (zachowania) muszą być nim objęte. Oznacza to, że z góry powzięty zamiar musi się odnosić do poszczególnych zachowań składających się na przestępstwo ciągłe (w klasycznym ujęciu jest to popełnienie przestępstwa "na raty").

Stan powagi rzeczy osądzonej, wynikający z wyroku skazującego za czyn jednostkowy, ogranicza się wyłącznie do tego czynu i nie stoi na przeszkodzie późniejszemu osądzeniu innych zachowań, choćby te później sądzone zachowania zostały uznane za czyn ciągły obejmujący czasem trwania uprzednio osądzony czyn jednostkowy. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego - Izby Karnej z dnia 15 czerwca 2007 r. I KZP 15/07 prawomocne skazanie rodzi powagę rzeczy osądzonej jedynie w takim zakresie, w jakim sąd orzekł o odpowiedzialności karnej za zachowania będące przedmiotem zarzutu. Jedynie wówczas, gdy sąd uznał, że objęte jednolitym zamiarem zachowania oskarżonego stanowią jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 KK, zakres powagi rzeczy osądzonej wyznaczony jest ustalonym w wyroku skazującym lub warunkowo umarzającym czasem jego popełnienia. Niedopuszczalne jest prowadzenie postępowania wtedy, gdy miałyby ono dotyczyć zachowania będącego elementem składowym i mieszczącego się w ramach czasowych czynu ciągłego, za który sprawca został prawomocnie skazany. Prawomocne skazanie za czyn ciągły rodzi bowiem powagę rzeczy osądzonej, co wyklucza przypisanie skazanemu kolejnych, takich samych jednostkowych zachowań z okresu opisanego w prawomocnym wyroku.

Prawomocne skazanie za czyn ciągły stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 KPK, ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia. Takie są praktyczne konsekwencje stosowania instytucji przewidzianej w art. 12 KK, która w rzeczywistości eliminuje możliwość ścigania i karania za inne, później ujawnione, przestępstwa popełnione w okresie objętym granicami czynu ciągłego, zakreślonymi w wyroku, który wcześniej uzyskał walor prawomocności. We wcześniejszej uchwale Sądu Najwyższego, z dnia 21 listopada 2001 r. I KZP 29/01, uchwalono, iż prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 KK) stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 KPK, ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, niezależnie od tego jak ma się społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu osądzonych. Przenosząc te rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, uwadze Sądu nie mogły ująć zarzuty aktu oskarżenia oraz treść wyroku z dnia 24 września 2007 roku zapadłego w sprawie II K 84/07 Sądu Rejonowego w Bytowie. Analiza treści tak zarzutów jak i wyroku wskazuje w sposób nie budzący wątpliwości, iż S. S. został tym wyrokiem za fragment jednego czynu zabronionego /miał postawione 2 zarzuty/, którego dotyczyły również zarzucane jemu w niniejszej sprawie zachowania z pkt I, IV, V i VI aktu oskarżenia. Opis zarzucanych czynów, uzasadnienie wniesionego aktu oskarżenia /przy tożsamości oskarżyciela/,

wyjaśnienia A. C. i D. K. nie pozostawiają tu żadnych wątpliwości, podmioty które się tam pojawiają również – K. N., PHU (...) R. i przedmiot fakturowania – laptopy i przewody głośnikowe oraz ich fikcyjny eksport, wskazują iż był to fragment jednego i tego samego czynu. Powagę rzeczy osądzonej tym wyrokiem określa czas popełnienia zachowań objętych tym wyrokiem i jest to okres od kwietnia 1999 roku do stycznia 2000 roku i ten okres należało wyeliminować wyrokując w sprawie II K 47/11. W rozpoznawanej sprawie IIK 41/11 poszczególne zarzuty w a.o. ograniczono czasowo: I – od czerwca 1998 roku do sierpnia 1999 roku, IV - listopad 1998 roku, V- od listopada 1999 roku do lutego 2000 roku /a faktycznie mając na uwadze dokumentację US W.-T. do stycznia 2000 roku/, VI od września do grudnia 1998 roku. Przyjmując więc konstrukcję czynu ciągłego do ww. zarzutów, przy stwierdzeniu winy należało umorzyć postępowanie z uwagi na powagę rzeczy osądzonej co do czynu z pkt V aktu oskarżenia, co do pozostałych zaś przyjąć końcowy okres na 31 marca 1999 roku – co też miało wpływ na kwoty zwrotu wyłudzonego podatku vat oraz kwoty, które oskarżony usiłował wyłudzić.

Co do D. O. w oparciu o osobowe i nieosobowe źródła dowodowe ustalono czas popełnienia przypisanego mu czynu ciągłego od października 1998 roku – dopiero wówczas można mówić o jego udziale tj. przystąpieniu do przestępstwa, do maja 1999 roku – w zakresie deklaracji VAT – 7 M. za okres od maja do sierpnia 1999 roku kwota 41.071 zł jako nadwyżka podatku naliczonego nad należnym wskazana została do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy – nie zwracano się o jej wypłatę.

W wypadku czynu ciągłego przedmiotem oceny w kontekście ustalenia stopnia jego społecznej szkodliwości (karygodności) są – w uproszczeniu rzecz ujmując – wszystkie zachowania składające się na ten czyn (tak również M. K., P. K., Czyn ciągły..., s. 59 i n.). Rację mają przywołani autorzy, gdy tamże podnoszą, że: "(...) nawet jeśli poszczególne zachowania składające się na czyn ciągły mają znikomy stopień społecznej szkodliwości, przyjęć należy, że spełniony jest warunek przekroczenia progu znikomości społecznej szkodliwości, jeśli ujęte łącznie wszystkie zachowania składające się na czyn ciągły przekraczają ten próg". Społeczna szkodliwość czynu ciągłego jest więc z konieczności większa od społecznej szkodliwości każdego zachowania składającego się na ten czyn.

Za dopuszczalną – na zasadzie wyjątku od reguły – trzeba uznać możliwość wystąpienia czynu ciągłego w sytuacji, kiedy sprawca każdym zachowaniem składającym się na ten czyn będzie przekraczał identyczne prawnokarne normy sankcjonowane. W takich przypadkach w kwalifikacji prawnej oprócz art. 12 KK pojawić się musi art. 11 § 2 KK

W zakresie zarzutu z punktu IX aktu oskarżenia materiał dowodowy w postaci wyjaśnień i zeznań S. N. i J. G. pozwoli na uznanie oskarżonego S. S. (1) za winnego dwóch przestępstw i tak:

a/ za winnego tego, że nieustalonym okresie czasie w 1999 roku przez okres nie mniej niż dwóch miesięcy w E., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił S. N. (1) nie mniej niż ośmiokrotnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 40 gram, za łączną kwotę nie mniejszą niż 360 złotych, czyn ten zakwalifikowano z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

b/ za winnego tego, że nieustalonym okresie czasie w 1999 roku, przez nieustalony okres czasu, w E., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił J. G. (1) nie mniej niż pięciokrotnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste tj. marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 100 gram, za łączną kwotę nie mniejszą niż 1800 złotych, czyn ten zakwalifikowano z art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

a przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. w zw. z art. 116 k.k. przyjęto iż czyny te stanowią ciąg przestępstw i za to przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności.

W oparciu o ww. osobowe źródła dowodowe przyjęto ustalenia najbardziej korzystne dla oskarżonego. W toku postępowanie sądowego nie zdołano przesłuchać J. G. (1) stąd oparto się na jego zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Przesłuchano S. N., który podtrzymał swe wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, niepamięć szczegółów tłumaczy zaś znaczny upływ czasu od inkryminowanych zdarzeń. W oparciu o ww. źródła dowodowe ustalono, iż oskarżony S. S. (1) udzielił ww. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż

włókniste. S. N. konsekwentnie podtrzymywał, iż zażywana marihuana która otrzyma od S. S. wprowadzała go w stan odurzenia, zna dobrze działania marihuany, gdyż w tamtym okresie był od niej uzależniony, nabywał ją nie tylko od oskarżonego, nie miał wątpliwości iż to co otrzymał od oskarżonego to narkotyki. Nie dopatrzone się żadnych powodów by odmówić wiarygodności S. N. i J. G.. Wszak m.in. w oparciu o ich depozycje przyjęto znacznie mniejszą łączną ilość ww. środka odurzającego inż. Ta wskazana w zarzucie. Nie zdołano ustalić czy faktycznie oskarżony środek ten przywoził z Holandii, ww. nie mieli co do tego pewności, informacje mieli „ze słyszenia”. Co prawda ustalono, m.in. w oparciu o zeznania A. J., iż w okresie tym oskarżony kilkakrotnie wyjeżdża do Holandii jednak brak podstaw do przyjęcia iż przywoził ww. środek z tego kraju. Powołany przez Sąd na wniosek obrońcy w oparciu o osobowe źródła dowodowe, wszak substancji tej nie zabezpieczono, organa ścigania wiedzę o tym procederze powzięły z zeznań S. N. i J. G., nie był w stanie wydać opinii co do tego czy był to środek odurzający zakazany ustawą czy nie, wykluczył jednak by były to konopie dozwolone przepisami prawa jak również aby to był jakiś zamiennik czy podobnie działający do marihuany środek odurzający. Nie budziło też wątpliwości, iż oskarżony udzielił S. N. i J. G. tego środka w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, obaj jemu za to płacili, S. N. za część udzielonej jemu marihuany, nie mając środków na zapłatę, zgodził się zarejestrować na swoją osobę firmę (...), która została wykorzystana przez oskarżonego S. S. do procederu oszustwa wyłudzenia zwrotu podatku VAT, przestępstw p-ko dokumentom – jak w zarzucie V.

Należy wskazać, iż środek odurzający to każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy (zob. art. 4 pkt 26 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Narkotyki będący przedmiotem przypisanego przestępstwa musi spełniać nie tylko kryterium przynależności grupowej do związków wymienionych w załącznikach do tego aktu prawnego, ale również kryterium ilościowe pozwalające na jednorazowe użycie w celu osiągnięcia choćby potencjalnego efektu odurzenia lub innego charakterystycznego dla działania substancji psychotropowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2010 r., IV KK 432/09, LEX nr 583908; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., II KK 289/08, LEX nr 570140). Konopi ziele i żywice są wymienione w załączniku do ww. ustawy w grupie I-N środków odurzających.

Sąd ustalił, iż względem żadnego z oskarżonych nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające winę - nie byli oni ograniczeni w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. Nie zachodziła również czasowa niepoczytalność oskarżonych. Są oni całkowicie zdolni do ponoszenia odpowiedzialności karnej za zachowania, których się dopuścili.

Wymierzając oskarżonym kary jednostkowe w granicach przewidzianych przez kodeks karny Sąd kierował się swoim uznaniem i dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k., bacząc, by dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynów oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ustalając stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów przypisanych oskarżonym Sąd, w kontekście dyrektywy sformułowanej w treści art. 115 § 2 k.k. uwzględnił rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy.

Sąd wymierzając oskarżonym kary miał również na uwadze, iż od inkryminowanych zdarzeń minął długi okres czasu co jednak nie mogło determinować wymiaru kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia .

Sąd zwrócił uwagę na to, iż przedmiotem ochrony, do którego odnosi się przestępstwo z art. 270 i 271 k.k., jest wiarygodność dokumentów w ich aspekcie dowodowym, a w następstwie pewność obrotu prawnego. Pośrednio przepis art. 271 k.k. chroni także prawidłowe funkcjonowanie organów wymiaru sprawiedliwości, a także innych organów władzy publicznej prowadzących postępowania dowodowe. Z kolei przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa z art. 286 k.k. jest mienie. Pojęcie "mienie" określa także przedmiot ochrony wszystkich przestępstw zawartych w rozdziale XXXV kodeksu karnego. Mienie jako przedmiot ochrony przestępstw umieszczonych w rozdziale XXXV kodeksu karnego występuje w zależności od kontekstu znamion konkretnego typu czynu

zabronionego w węższym lub szerszym zasięgu pojęciowym. W węższym zakresie tej nazwy mieszczą się tylko rzeczy oraz przedmioty i twory przyrody uznane za rzeczy przez postanowienia ustawy albo traktowane jak rzeczy przez ustawę karną (por. przestępstwo kradzieży, kradzieży z włamaniem i rozboju). W odniesieniu do przestępstwa oszustwa pojęcie "mienie", jako przedmiot ochrony, występuje w tzw. szerokim zakresie nazwy "mienie", obejmując wszelkie prawa majątkowe, rzeczowe i obligacyjne, w tym także usługi, świadczenia, zyski lub pożytki stanowiące majątek.

Za przypisane oskarżonemu S. S. (1) w punkcie I wyroku przestępstwo Sąd wymierzył karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 230 stawek dziennych po 200 złotych. Za przypisane temu oskarżonemu w punkcie II wyroku przestępstwo Sąd wymierzył karę 4 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny 250 stawek dziennych po 200 złotych każda, za przestępstwo przypisane w punkcie V wyroku karę roku pobawienia wolności – a więc w najniższym możliwym wymiarze. Na niekorzyść oskarżonego Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jak i następczą karalność sądową, w tym za przestępstwa podobne. Oskarżony skorzystał z możliwości bezprawnego zachowania, działając w zamiarze bezpośrednim, osiągnięcia korzyści majątkowej jak i z każdego z przypisanych przestępstw korzyść taką osiągając. Działał w sposób przemyślany, zaplanowany i długotrwały w całkowitym poczuciu bezkarności, przyznać należy iż przestępstwa przypisane w pkt I i II wyroku były doskonale przygotowane i realizowane, przestępstwo przypisane w punkcie V wyroku również zostało wykorzystane do procederu wyłudzenia na szkodę S. Państwa. Czyny dot. wyłudzenia zwrotu podatku vat stanowiły czyny ciągle co wskazuje na znaczną ich społeczną szkodliwość, podobnie jak wysokość szkody, przekraczająca każdorazowo i to znacznie kwotę 200 tys. zł. stanowiącą typ obostrzony tj. mienie znacznej wartości. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż w przestępczym procederze oskarżony S. S. (1) był osobą kluczową, planującą, realizującą i nadzorującą kolejne etapy przestępstwa, któremu osoby, właściciele firm, którym Urzędy Skarbowe zwracały kwoty pieniężne tytułem nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w związku z fikcyjnym eksportem do kontrahentów zagranicznych, przekazywali wyłudzone kwoty. To oskarżony sam czy wspólnie z M. O. (1) de facto prowadził działalność większości podmiotów gospodarczych z „łańcuszka firm” wykorzystanych w tym procederze. Nakłaniał znane sobie osoby, zależne od niego czy to z relacji osobistych czy też z sytuacji faktycznej jak zadłużenie za dostarczony narkotyk jak S. N., do zakładania działalności gospodarczych, przekazywał im na ten cel środki finansowe, w niektórych z zakładanych firm on, czy M. O. (1) zostawali pełnomocnikami tych firm, czy też nakłaniał znane mu osoby prowadzące takie działalności, które co wynika z ich wyjaśnień, znajdowali się wówczas w trudnej sytuacji finansowej, do przystąpienia do przestępczego procederu, podmioty te i osoby następnie posłużyły mu do realizacji przestępczego procederu. Motywacja oskarżonego jest zatem godna napiętnowania. Po stronie oskarżonego Sąd nie dopatrył się żadnej okoliczności łagodzącej, jeśli już to okolicznością łagodzącą o marginalnym znaczeniu było przyznanie się do podrabiania podpisów A. J. i M. S. na dokumentach. Różnicując kary pozbawienia wolności jak w pkt I i II wyroku – mając na uwadze wysokość ustawowego zagrożenia tj. 10 lat pozbawienia wolności – Sąd wziął pod uwagę większą wartość szkody wyrządzoną przestępstwem przypisanym w punkcie II wyroku. Zdaniem Sądu oskarżony nie zasłużył na orzeczenie kar w niższym wymiarze, wszak i tak wymierzono jej poniżej 1/2 ustawowego zagrożenia. Za działanie tak przemyślane, zaplanowane, długotrwałe, wspólnie z innymi osobami, za wyrządzenie tak znacznej szkody majątkowej Skarbowi Państwa a więc całemu społeczeństwu i usiłowanie wyrządzenia również nie małej, musi on ponieść surową karę. Z popełnionych czynów nie wyciągnął on wniosków, jeszcze przebywając jako tymczasowo aresztowany w areszcie śledczym, rozważał z braćmi O., na co wskazuje treść przejętej korespondencji, jak odrobić „straty” – co wskazuje iż planowali wznowić i kontynuować tożsamą działalność. W ocenie Sądu wskazuje to na to, że oskarżony w przestępczą działalność miał wkalkulowane ryzyko wykrycia i ujęcia, co jednak traktował jako chwilową przerwę w przestępstwie. Wszystko to wskazuje, iż winien on przez dłuższy czas przebywać w izolacji więziennej. Co się zaś tyczy ilości stawek dziennych są one adekwatne do wagi przypisanych przestępstw, zaś ustalając wysokość stawki dziennej grzywny Sąd miał na uwadze warunki osobiste oskarżonego, który niewątpliwie z popełnionych przestępstw osiągnął znaczące korzyści majątkowe, pozostające zapewne w ukryciu. Konieczność pobytu w zakładzie karnym nie stanowi przeciwwskazania do orzeczenia kary grzywny, wszak możliwe jest podjęcie przez niego zatrudnienia czy też uiszczenie grzywny po opuszczeniu zakładu karnego. Oskarżony jest 46 letnim mężczyzną, jest osobą pomysłową i rezolutną, w

obecnej dobrej sytuacji gospodarczej kraju, przy rekordowo niskim bezrobociu, nic nie stoi na przeszkodzie by osiągał legalne dochody umożliwiające uiszczenia orzeczonych grzywien z uwzględnieniem wysokości stawki dziennej.

Adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości jest również kara wymierzona za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Również i z tego przestępstwa osiągnął on korzyści majątkowe. Łączna, udowodniona, ilość udzielonego środka odurzającego tj. 140 gram nie jest ilością niewielką, z praktyki orzeczniczej wynika, iż ww. ilość stanowiła 140 pojedynczych porcji środka odurzającego.

W punkcie VI wyroku Sąd połączył orzeczone względem oskarżonego S. S. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu karę łączną w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 300 stawek dziennych po 200 złotych każda.

Karę łączną można wymierzyć w oparciu o systemy: kumulacji - polegający na prostym zsumowaniu kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, absorpcji - gdzie kara najsurowsza pochłania pozostałe kary oraz kierując się zasadą mieszaną, zakładającą dwie górne i jedną dolną granicę kary łącznej.

Rozważając wymiar wymierzonych ww. oskarżonemu kar łącznych Sąd zważył jednocześnie, że na wymiar tej kary nie ma wpływu stopień zawinienia, ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw. Okolicznościami, które Sąd bierze pod uwagę w tym zakresie są natomiast związek podmiotowy i przedmiotowy między zbiegającymi się przestępstwami, motywacja sprawcy, czas popełnienia każdego z nich. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasowa ich popełnienia (największa - gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkanaście przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywacje bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy. Im bliższy jest związek podmiotowy i przedmiotowy między czynami, tym większe znaczenie zyskuje zasada absorpcji kar, im mniejszy - zasada ich kumulacji. Popełnienie przestępstw podobnych w bliskich odstępach czasu uzasadnia znaczną absorpcję w wymiarze kary łącznej, a dopuszczenie się ich na szkodę różnych pokrzywdzonych - odstąpienie od absorpcji pełnej na rzecz częściowej kumulacji, gdyż oznacza niekompletność kryteriów ścisłego związku przedmiotowego i podmiotowego zabiegających się realnie przestępstw. Naruszenie przez sprawcę chronionych przez przepis przewidujący dany typ czynu zabronionego dóbr w różnym czasie i miejscu oraz w odniesieniu do różnych osób, z reguły przemawia przeciwko zastosowaniu przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji. Daleki stosunkowo związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami nie przemawia za celowością zastosowania zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej. Mając powyższe na uwadze Sąd zważył, że w odniesieniu do jednostkowych kar przeciw przyjęciu zasady pełnej absorpcji przemawia fakt, że przypisane oskarżonemu w punkcie I i II wyroku czyny ciągle nie zostały popełnione w zbliżonym czasie - dzielił je przedział czasowy jednego roku, nie był on jedynie na tyle znaczny by wykluczyć całkowicie ww. zasadę. Za przyjęciem zasady kumulacji przemawiał z kolei fakt popełnienia występku przeciwko różnym dobrom prawnym - p-ko mieniu, dokumentom, zdrowiu i życiu / przestępstwo narkotykowe/. Z tych względów oraz mając na uwadze fakt, że przypisane przestępstwa były ze sobą powiązane /również przestępstwo narkotykowe posłużyło do p-stwa wyłudzenia mienia/ Sąd zastosował zasadę pośrednią, asperacji. Sąd podziela wyrażane w judykaturze stanowisko, zgodnie z którym kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako „na nowo” i jako taka stanowić musi syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karną w stosunku do sprawcy wielości - pozostających w realnym zbiegu - przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 września 2011 roku, II Aka 372/11).

Za przypisane oskarżonemu D. O. (1) w punkcie X wyroku przestępstwo Sąd wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 200 stawek dziennych po 150 złotych każda. Na niekorzyść oskarżonego Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu - działanie w ramach czynu

ciągłego, znaczną wartość wyrządzonej szkody, działanie w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sposób zaplanowany i przemyślany, niskie pobudki, następczą karalność sądową. Oskarżony świadomie i z rozmysłem skorzystał z możliwości bezprawnego zachowania. Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagi zdecydowany krótszy okres działalności oskarżonego niż S. S. i M. O. (1), jego mniejszą rolę w przestępstwie niż rola ww. Za okoliczność łagodzącą Sąd potraktował niekaralność sądową oskarżonego w dacie przestępstwa, na ów czas jego młody wiek - miał wówczas 20-21 lat. Co się zaś tyczy ilości stawek Sąd miał na uwadze tożsame okoliczności jak wobec S. S., ustalając zaś wysokość stawki dziennej grzywny Sąd miał na uwadze aktualne warunki osobiste oskarżonego, ma on możliwości tak orzeczoną karę grzywny uiścić. Co prawda odbywa karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym na terenie innego kraju, jednak pracuje tam, jak i po zakończeniu odbywania kary może podjąć zatrudnienie i uzyskiwać dochody umożliwiające mu jej uiszczenie. Sąd doszedł również do przekonania, że wobec oskarżonego istnieje pozytywna przesłanka kryminologiczna uzasadniająca przypuszczenie, że wymierzona mu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełni cele stawiane karze, w szczególności wystarczy do tego, aby zapobiec popełnianiu przez niego czynów zabronionych w przyszłości. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że czteroletni okres próby, mając tu na uwadze poważny charakter przypisanego przestępstwa, będzie wystarczający do właściwego zweryfikowania powyższej, pozytywnej prognozy kryminologicznej.

W pkt VII i XI na podstawie art. 46§1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonych środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody, w części, wyrządzonej przestępstwami przypisanymi oskarżonym, poprzez zapłatę na rzecz Skarbu Państwa – wskazanych Naczelników Urzędów Skarbowych – odpowiednio kwot 260 tys. złotych S. S. (1) i 80 tys. zł D. O. (1). Oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu /czyny przypisane w pkt I i X wyroku/ dopuścili się przestępstwa w stosunku do mienia znacznej wartości, szkoda nie została naprawiona, stąd zasadnym było orzeczenie takiego środka karnego. Wysokość kwot orzeczonych w tych punktach wyroku odzwierciedla ich udział i przyczynienie się do wysokości szkody.

Jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia wyrok zawiera również rozstrzygnięcie o zaliczeniu S. S. (1) okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.

W punkcie XIV wyroku Sąd zasądził od oskarżonych rzecz Skarbu Państwa wskazane kwoty tytułem części wydatków postępowania oraz opłaty. Sąd stwierdził, że skoro oskarżonym przypisano sprawstwo, to swoim zachowaniem doprowadzili do konieczności wszczęcia i prowadzenia procesu, winni więc w zakresie przypisanych czynów ponieść część kosztów, które w trakcie postępowania powstały. Sąd miał tu jednak na względzie, iż wyrok zawiera również rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania co do niektórych zarzutów. Ważąc możliwości majątkowe i zarobkowe oskarżonych Sąd doszedł do przekonania, że będą oni bez większych problemów w stanie pokryć koszty w zasądzonej przez Sąd wysokości.

W zakresie, w jakim umorzono postępowanie Sąd obciążył kosztami Skarb Państwa.